

www.treverspace.com.mm

ရှုဏ်ဂျောက်

၁ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး	နှုတေရာ်
၁လိုင်းရင်းသားစည်းလုပ်လီဉာဏ်ပုံမှု ပြိုကွဲရေး	နှုတေရာ်
၁အရှင်အခြားအာဏာတည်တို့နိုင်ပြရေး	နှုတေရာ်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁ပြည်ပအားကို ပုသိနိရှိ အဆိုပြင်ပါဒီယူအား ဆန့်ကျင်းကြ။
 ၁နိုင်းတော်တည်းပြုပေးအုပ်စုရုန်း နိုင်းတော်ဝိုးတက်ရောက် အနောင့်ယုက်ဖျက်ရေးအား ဆန့်ကျင်းကြ။
 ၁နိုင်းတော်၏ ပြည်တွင်အရောက် ဝင်ရောက်စွက်ဖက် အနောင့်ယုက်သော ပြည်ပနိုင်းယူအား ဆန့်ကျင်းကြ။
 ၁ပြည်တွင်ပြည်ပ အဖျက်သမာဆုရာအား ဘုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချောန်းကြ။

ခိုင်မော်းတည်ချက်(င)ပုံ

- ၁နိုင်းတော်တည်းပြုရေး ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရာ့သပဒေ့ခို့စိုးရေး
 ၁အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုပ်လီဉာဏ်ရေး
 ၁နိုင်ဟာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ၁ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဆောင်ဖွံ့ဖြိုးဝိုးတက်သော နိုင်းတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

မြို့ဟေးရေးတည်ချက်(င)ပုံ

- ၁မြို့ကိုရောက်အပေါ်၍ အခြားအေးယူအရောက္ခာများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 ၁ရေးကျက်စီးယူအေးရေးစနစ် ပြုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ၁ပြည်တွင်ပြည်ပုံ အတတ်ပညာနှင့်အရင်အနိုင်ယူစီတ်ပေါ်၍ နီယာအရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
 ၁နိုင်းတော်စီးယူအေးတစ်ရုပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ပွုစွမ်းအားသည် နိုင်းတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လမ်းရေးတည်ချက်(င)ပုံ

- ၁တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္ထပြင့်ဟာရေး
 ၁အမျိုးရှုတ်၊ အတိုဂုတ်ပြင့်ဟာရောနှင့် ယဉ်ကျေမှုအမွှေအန်ယာ အမျိုးသားအရေးလကွဏ်ယူသေးပေါ်ယုက်အောင် ထိန်းသိမ်းဆောင့်ရောက်ရေး
 ၁မျိုးချမ်းစီတ်စာတ်ရှင်သနထက်ပြက်ရေး
 ၁တစ်မျိုးသားလုံး ကျွန်းဟာကြုံ နိုင်ရောနှင့် ပညာရည်ပြင်ဟာရေး

အကြံးကျော်

နည်မြည်စ်
နှုန်ခင်း

တော်ဝင်ရွှေမြစ်အုပ်တိုက်

အမှတ်(ဂါ)၊ နှစ်(လူ)၊ ၃၀-လမ်း

ဖုန်း - ၂၄၄၂၄၁၊ ၃၇၉၄၀၇

ပုဂ္ဂိုလ်မှတ်တမ်း

အကြည်တော်၏ စာရွက်အမှတ်စဉ် (၃၂)

- တမ္မချိပ်ပြုချက်အမှတ်
ပျက်စွာပုဂ္ဂိုလ်ပြုချက်အမှတ်
- ရထားခွံခွံစွာ
  - ရထားရှေ့ခွံခွံစွာ

အမှု: ၆၅၈	- ရှိသွေး
ထုတ်လေသူ	- ဦးလှိုင်ဝန်း (ပြု - ဝါဒရေး)
	ဂုဏ် ခုထည်(ညာ)၊ ခုဂုဏ်(ညာ)၊ ခုရှေ့ခွံခွံ
ပျက်စွာပုဂ္ဂိုလ်အကြည်ပုဂ္ဂိုလ်	- ဦးလှိုင်ဝန်း (ပုဂ္ဂိုလ်ပြုချက်အမှတ်)
	ဂုဏ်/ခု သံလွှဲလုပ်၊ ပဟန်
အကြောင်းပေါင်း	- ကြိုးမှု, လီနျား
စာရွက်ချက်	- မြှော်မြှော်ချွေး
ပို့ဆောင်ရေး	- ပထောက်ချွေး
	ပုဂ္ဂိုလ်ချွေး၊ အကြည်ဘဏ်
အပ်စွေ	- ရွှေ
တိုင်း	- ရွှေ ကျွဲ့

www.foreverspace.com.mm

နိုင်ကြပ်စီး
အကြည်တော်

၁၇

ရောင်က တောက်တောက်
ကလေး လင်းနေသည်။ ကျွန်တော်
အမြတ်စိုင်နေကျ ဆိပ်ဖလူးပင်အောက်
သူမနှင့်ကျွန်တော် မျက်နှာချုပ်းဆိုင်
ထိုင်ပါကြသည်။

ညက တစ်ညလုံး မွေးကြောနေ
ခဲ့သော ဆိပ်ဖလူးပန်းဖြူဖြူကလေး
များ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ခြေ
ရင်းတွင် ကျွေဖြန့်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့
နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် အိမ်ရှေ့အိမ်မှ
ကလေးဝယ်များ ဆိပ်ဖလူးပန်းအကြွေ

များလာကောက်နေကြသည်။ သူတိုကဆိပ်ဖလူးပန်းအကြွေများကို
သီကုံးပြီးဘုရားတင်နေကျ။

သူမထဲမှသက်ပြင်းချသံကြားရ၏။ ထိုသက်ပြင်းချသံနှင့်အ
တူ သူမကြံ့တွေ့နေရသောအခါ်အခဲများ ကျွန်တော်ရင်ထဲရောက်
လာသည်။

“အမေက... အခုမဏ္ဍာလေးမှာလေ ... ပြန်မလာသေးဘူး”

သူမ၏အသံကတိုးတိုးလေး။ သူမ၏အမေနှင့်အဖောက အ
ဆင်မပြေဖြစ်ပြီး အမေကအီမိပ်မှ ဓာတ္တဆင်းသွားခြင်းသာဖြစ်
သည်။

“ဒါ... ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စဓာတုတဲ့ ညီမလေးရယ်...
ဒါမျိုးဆိုတာ ...”

“အစိတ် ကြုံယူလိုလား ...”

ကျွန်တော်စကားမဆုံးမီ သူမဖြတ်ပြောလိုက်သောကြောင့်
ကျွန်တော် ဓာတ္တကြောင်အမ်းသွားမိသည်။ နောက်မှ သူမ၏ဘဝကို
ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ အဖောက ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် အမေ
ကလည်း အဆင်ပြေသည့် မိသားစုမျပ်ပါ၌ဖွားလာသူ။ သူမတို့မောင်
နှုမသုံးယောက်ရှိသည်။ သူမကအငယ်ဆုံး၊ အစိတ်အကြီးဆုံးကလည်း
ဆရာဝန် နိုင်ငံခြားမှာ။ အလတ်တစ်ယောက်ကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ။
သူမကလည်း ဆရာဝန်အမှတ်မိပါလျက်နှင့်ဆရာဝန်မလုပ်ဘဲနိုင်ငံခြား
မှာကျောင်းတက်ပြီးပြန်လာသူ။ ကဲ... စဉ်းစားကြည့်ပါရီး။ ဒီလောက်
ဘယ်သူကပြည့်စုံလို့မည်နည်း။ ဒါကိုတောင် မိဘက အဆင်မပြေဖြစ်
၍ သောကရောက်နေရသည်တဲ့။

“ညီမလေးရယ် ... လောကမှာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း
ဒုက္ခရောက်နေတယ်လို့မတွေ့ကဲ့... ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပြန်ကြည့်ပါး...”

မြန်မာ

ကိုယ့်ဟက်အခြေအနေဆီးတဲ့သူတွေအများကြီး.. အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ယဉ်စဉ်းစားပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုပြန်ဖျက်သိမ့်စ်းပါ.. အဲဒါဆိုကိုယ်ကအများကြီးကံကောင်းတဲ့သူဆိုတာ သိလာရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်၏နှစ်သိမ့်စကား။ ဒါကိုသူမက ...

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝမှုမဟုတ်တာ ... သူတို့အကြောင်းစဉ်းစားနေလို့... ကိုယ့်အက်အခဲတွေ ပြုလည်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ ... စိတ်သုစ်ပါတယ်...”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောရှင်းပေးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမိ၏။ နောက်မှ ..

“ဒီလို ညီမရဲ့... ဒုက္ခဆိုတာ လူတိုင်းကြုံတွေ၊ ရတာချည်းပဲ ဒါကို အတင်းဝင်ခံစားပြီး ပူဇော်နေရတယ်ဆိုတာကတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး... ကိုယ်အမြဲပြောနေတဲ့ စကားရှိတယ်... လူဘဝဆိုတာ ခံစားတတ်တဲ့သူတွေအတွက်အလွမ်းအတိဖြစ်ပြီး... တွေးတော့တတ်သူတွေအတွက်တော့ ရယ်ချွင်ဖွယ်လတ်လမ်းပြုဖြစ်တယ်ဆိုတာ... ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကဆီးလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ခံစားနေရင်တော့ အလွမ်းအတိထဲကဘယ်ထွက်လို့ရတော့မှာလဲ... ဒါကိုပဲနှိမ်းယူ၍ချင့်ချိန်ပြန်စဉ်းစားကြည့်... ပြဿနာရှိ အဖြော်ရှိနိုင်တဲ့သော့ချက်ကိုတွေ့လာလိမ့်မှာပေါ့... ဒီအချက်ကိုသိလာရင်ဖြော်ရှင်းရတာလွှာယွယ်လွှာယေးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလိုမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲသွေးဆူနေရင်တော့ ဘယ်လို ဖြော်ရှင်လို့ရနိုင်မှာလဲ ဥပမာ... ကိုယ်ငယ်စဉ်က တစ်ခုခုကြောင့် ခေါင်းပေါက်ဖူးခဲ့တယ်ဆိုပါတော့... အဲဒီခေါင်းပေါက်တဲ့အချိန်မှာ သွေးထွက်လို့သည်းထန်စွာင့်ကြွေးခဲ့ရှုးမယ်... ဒါပေမယ့် အချိန်ကြာလာတဲ့အခါ အခုံအချိန်မျိုးမှာ ငယ်စဉ်ကခေါင်းပေါက်ခဲ့တဲ့

နှစ်ပုံမြို့မြတ်များ

နေရာမှာက အမာရွတ်ကလေးပဲကျိန်တော့လိမယ"

"အဲဒီအမာရွတ်ကလေးတို့ပြန်စမ်းမိတိုင်း ငယ်ငယ်တူန်းက
ခေါင်းပေါက်တူန်းကလိုပဲ ငိုကြွေးနော်းမှာလား . . . ဒါမှာဟုတ် . .
သွေ် . . . ငါ ငယ်ငယ်ကဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပါလားဆိတာ စဉ်းစားမိပြီးပြီး
လိုက်မှာလား ကဲ . . ဘယ်ဟာကိုရွေးချယ်ချင်လဲ . . ."

ကျွန်တော် သူမကိုရည်လားစွာရှင်းပြလိုက်သည်။ သူမက
တော့ ကျွန်တော့စကားမှားကိုနားလည်လား၊ နားမလည်လားမသိ
အကြောင်းရှိုးစိုင်နေသည်။ သူမကတော့ တော်ရှုနှင့်အလျော့မပေးတတ်
မှန်းကျွန်တော်သိသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် . . .

"ဒါဆို . . . သူတစ်ပါးခဲ့လက်နှုက္ခာနေရတဲ့သောကကို ပျော်
ချင်စရာဖြစ်သွားအောင် အစ်ကိုလုပ်လို့ရလား . . ."

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော်တော့ခဲ့ဖြစ်သွားရ၏။
ဇော်နှင့် လွှမ်းလွှယ်လေး။ ကျွန်တော်ရှုတရ်တရ်ဘာပြန်
ပြောမှန်းမသိ။ နောက်မှ ခုံးကိုယ်ကိုပြောလျှောင်း . . .

"ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်ပါမယ ညီမလေးရယ် . . ."
သူမနှင့် ကျွန်တော်စကားမဆက်မိတော့။ နံဘေးမှာလည်း
ဆိပ်ဖလူးပန်းတို့ လွှင့်ပျုံးနေဆဲ။

ကြာခဲ့ပါပြီ။ သူမနှင့် ကျွန်တော်ထပ်မတွေ့ဖြစ်တော့ပါ။ သို့
သော် သူမ၏စကားမှား ကျွန်တော့ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်၍ မရနိုင်
ဖြစ်နေ၏။

လက်နှုက္ခာနေရတဲ့သောကကို ဘယ်လိုပျော်ချင်စရာဖြစ်
အောင်လုပ်မှာလဲ။ ပျော်ချင်စရာဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ့်သောကရဲ့ ထူ
ထည်ဘယ်လောက်ရှုမှာလဲ။ တော်ရှုတန်ရှုသောကလောက်ကို ပျော်ချင်
စရာဖြစ်အောင်လုပ်ရတာလွှယ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင်လည်း

၁၀ ခုကြောင်း

ကျွန်တော့ရဲ့ဆိုလိုရင်းကို ရောက်နိုင်ပါမည်လား။

ဒါဆို လူတွေရဲ့အကြီးမားဆုံး သောကကို ပျော်ရွှင်စရာဖြစ်
အောင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ... အကြီးမားဆုံးသောကသည် ဘာလဲ။

“နာရေး . . . . ”

နာရေးပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုထင်ပါသည်။ ကျွန်တော့အမြင်
တော့ ထိနာရေးသည် နတ်ပြည်၏နံနက်ခင်းအတိုင်းပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုကြောင့် နာရေးတိုပင် ပျော်ရွှင်စရာမဟုတ်တောင် အ
တတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ပြေလျှော့သွားနိုင်စေရန် အတွက် တင်ပြလိုက်ရပါ
သည်။ သံဝေဂရသ ခံစားရင်း . . .

အားလုံး သောက ကင်းအေးစွာ ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေ။

● ● ●

သွေ့

တော့သားရေ .. သွားတော့
လောကမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မိန့်းမ
လည်းရ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အရက်လည်း
တဝက္ခိုးသောက်ပြီး စောစောစီးစီး
သေပစ်လိုက်တဲ့မင်းဘဝပဲ ကောင်းပါ
တယ်သားရယ်”

ဇီမ်ရွှေ့ကပြင်တွင်ထိုင်၍
ဆေးပေါ့လိုပို့ မီးရဲနေအောင် ဖွာပြီး
ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်လေးလေးရေခြွတ်
နေသောဘွားစမ်းမြှုတ်အသံဖြစ်သည်။
သားဖြစ်သူ သေဆုံးသွားသော်လည်း

၁၂။ အုပ်ချုပ်မြန်မာ

ပူဇ္ဈာဝမ်းနည်းနေဟန်မတူဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကိုစိတ်အေးလက်သာ
ပြောပြန်နည်နှင့်ပင်တူသေး၏။ သူဘေးတွင်တော့ ထိုးနည်းပူဇ္ဈာ
ဟန်နှင့် တရုံးရှုံးခြေးနေသောမိန်းမရှုယ်တစ်ယောက်။

“သွားတော့ မောင်တင်မောင်ရေး... သွားတော့နော်...
လောကမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မိန်းမလည်းပြီးပြီး... ကိုယ်ကြိုက်တဲ့
အရက်လည်း တဝေသောက်ဖြီပြီး... ခြေလွှတ်လက်လွှတ်သေပစ်
လိုက်တဲ့မင်းဘဝပအေးပါတယ်တော်... ကောင်းပေလေ့... နင်
သေတော့ ငါလည်းမလိုဘူး... နှင့်ညီမလည်းမလိုဘူး... နှင့်အစ်ကို
လည်းမလိုဘူး... နှင့်မိန်းမဟိုကောင်မသာ အမူပိုမြြို့ငါချင်ယောင်
ဆောင်နေတာ... ကြည့်လိုက်မရဘူး... ကျက်သရေကိုတဲ့ရောပ”

ဟုဆိုကာ ဘေးနားကမိန်းမရှုယ်ကို အေးထိုး၍ တောင်းပြော
၏။ ဒါကိုဘေးနားကမိန်းမရှုယ်က ....

“တကယ်ငိုတာပါ အမေရဲ ... ဟီး ...”

ဆိုငြို့ ငိုသံတစ်ဝက်နဲ့ပြန်ပြော၏။ ဘွားစမ်းမြေက အိမ်ရှုံးရှုံး
သူသားအခေါင်းကိုငေးကြည့်ပြီး ....

“တွေ့လား တင်မောင်ရေး... တကယ်ငိုတာတဲ့.. အောင်မ
လေး... တကယ်ငိုတာ... ဟင်း... ဟင်း... အကြောင်းမသိသူသာ
သွားပြော... ဒီလိုမျက်ရည်ကျပုံးကတော့ စမ်းမြှုတ္ထားခြေမကို ကလိ
ထိုးပြီး နှစ်ပြည်ဖိုးလောက်ရယ်လိုက်ချင်သေး ဟေး... ဟေး...
အောင်မလေးလေ... ယောကုံးရှိတုန်းကတော့.. အိမ်ပေါ်တက်
တာနဲ့ သေနာကြိုး... သေချုပ်းဆိုးကြိုး ဘယ်ကဲ့သို့.. ဘယ်ချမ်းသာ
နဲ့ မောင်းချုပ်ကိုချေနေတဲ့မိန်းမကမှား နင်သေတော့မှတ်ကယ်ငိုတာ
တဲ့။ အောင်မလေးလေ... နှင့်မိန်းမလှေအေးတို့ မင်းသမီးမလုပ်ခဲ့
လို့... လှအေးတို့မင်းသမီးဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီလိုဟန်ဆောင်ကောင်းပုံနဲ့

တော်ဝါပိုမာရ်တိုက်

ကလေ့ အကယ်ဒမီဆိုတိုင်း လှအေးချည်းရမှာ ... ဟွန်း ...
ဒီလောက်နှိုက်ဖြီးပိုင်ယူဖို့ပြီးတိုင်းနေရအောင်... သူယောကုံး
တင်မောင်က ဘာကောင်းခဲ့လိုလဲ... ”

ဘွားစမ်းမြှုပ်၏ မဲချွဲပြောသောစကားကို ဘေးနားက သူချွေး
မ မလှအေးက မျက်ရည်ကိုပင့်သုတေပြီး ...

“အမေကလည်း ကိုတင်မောင်က ကောင်းပါတယ်တော့”

မလှအေးစကားကြားတော့ ဘွားစမ်းမြှုပ်က ဆေးလိပ်ကို
ဖောက်ခနဲပစ်ချုပြီး ...

“ကြားလား တင်မောင်ရေး နှင့်မိန်းမလှအေးပါးစပ်က
ထွက်လာတာလေ... ကိုတင်မောင်ကတောင်းပါတယ် .. တဲ့ ...
အုံပါတော်... ဘယ်သူမှုကောင်းကျိုးမပေးဘဲ... အရှင်ဆိုင်မှာ
အိုး... အရှင်ဆိုင်မှာသောက်... အရှင်ဆိုင်မှာစားတဲ့အကောင်ကို
အိမ်ပြန်လာရင်အိမ်ပေါ်ကမောင်းချတဲ့ကောင်မက နှင့်သေမှုကိုတင်
မောင်က ကောင်းပါတယ် .. တဲ့ ... သူပါးစပ်ကထွက်တာ .. သူ
ပါးစပ်ကထွက်တာ ... လူရှေ့သူရှေ့ မောင်တင်မောင်ကောင်းတာ
ငါတော့ကြုံဖောင်... နှစ်ကိုယ်ကြား... ခြင်ထောင်ထဲကောင်းရင်
တော့ငါလည်းမသိ ... နှင့်ပေး... နှိပ်ပေးတာပြောပါတယ်”

“အမေကလည်း ကိုတင်မောင်က ကောင်းပါတယ်”

“အောင်မလေး... လာလာချည်သေး... တင်မောင်ဆွမ်း
မသွှေ့ခင် နောက်လင်ယူမယ့်ကောင်မကများ... ဒါနဲ့များတောင်
တင်မောင်သေပြီပြောသံကြားတော့... စိတ်မပါလက်မပါ တက်
ပြရသေး”

“တကယ်တက်တာပါ အမေရဲ့ ... အဟင့်”

“အောင်မလေးလေ... တကယ်တက်တာတဲ့ တင်မောင်ရဲ့

အုပ်အကြောင်း

နှင့်ဖိန်းမတက်ပဲ နင်ရှိသေးရင် နှင့်ပြ
လိုက်ချင်သေး... လူကသာ ညွစ်ပြီး
တောင့်နေတာ မျက်နှာကပြီးပြီးတြီး
ပါတော်... ဟောဒီလို ပြီးပြီးတြီး"

ဘွားစမ်းမြက အမူအရာပါ
လုပ်ပြု၏။ မျက်လုံးမိတ်၍ ပြီးပြီးတြီး။
ပြီးမှ လွှေေးဘတ်လှည့်၍ ...

"ဟဲ့ကောင်မ... ဆေးလိုင်
တစ်လိပ်ယူပေးစမ်း..."

ဆိုကာ ဆေးလိုင်ယူခိုင်လိုက်
သေး၏။ ဆေးလိုင်ရမှ ဆေးလိုင်ဖက်
ကို ကြော်ပြုနှင့်ဆောင့်၍ ...

"ပြောရေးမယ် တင်မောင် ရေ
... နှင့်လည်း သွေးအန်ပြီးဆုံး
တယ်လည်း ကြားရော နှင့်သူငယ်ချင်း
လှဖေနဲ့နိုင်တြီးလေ... အိမ်ပေါ်ပြေး
တက်လာကြတာ... ကူညီဖို့မှတ်နော
လာ... ဖိုင်းထောင်ဖို့တဲ့အေ... သူ
တို့ခမျှာ ဖဲမရှိက်ရတာကြောလို့ နှင်သေ
ပေးတာတောင် ထိုးသာနေကြပေါ့ ညာ
ကျမှုရှိက်ပါဆိုတာကိုမရဘူး... သေ
သူတောင်ကိုယ်မအေးသေးဘူး... ဖိုင်း
ကဖြစ်နေပြီး... နောက်... ဘာကြား
တာလိုက်လို့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ထရန်

ယောင်တင်ယောင်ကောင်းတာ
ဝါတော်ကြုံဖောင် နစ်ကိုယ်
ကြား ခြင်ထောင်ထဲ
ကောင်းရင်တော့ငါးပည်းမသိ

ဖြစ်ကြပြီး လျဖေကစိန်ကြီးကို ဓားနဲ့ချတ်မယ် .. စိန်ကြီးက လျဖေကို
ပေါက်ဆိုနဲ့ထုတယ်တွေထဲမြစ်ကြကုန်တာ... လျဖေက ရှုံးပြီးတာကို
ဖဲ့စိုင်းကအကောက်နဲ့ဖဲ့ပြန်ရှိက်လိုတဲ့လေ... ဆွဲရတာ မနည်းမ
နောပဲ.. နှင့်အစ်ကို တင်ဖော်လာလိုပေါ့... နောက်မဟုတ်
ရင် နောက်ထပ်မသာတစ်လောင်းထပ်တွေပေါ့... နှင့်သမီးပူဇားဆို
ငါတာဒီလိုလား .. .”

ဘွားစမ်းမြှုပြုရင်းနဲ့မောသွားဟန်နှင့် ဆေးလိပ်မီးညီ၏။
ဆေးလိပ်ကိုမီးနိုးထွက်အောင် အားရပါးရှိုက်ဖွားမှ သတိရသွား
ဟန်နှင့် ...

“ဟဲ.. ပူဇားဆိုလိုပြုရအိုးမယ်... နှင့်သမီးပူဇားကလေ..
လူကသာလေးနှစ်”

“သုံးနှစ်ခွဲပါ အမေရဲ့ ...”

ဘွားစမ်းမြှုပြုကားကို ဘေးနားကမလှအေးက အငိုတစ်ဝက်
နှင့် လိုက်ထောက်၏။

“အေး ... သုံးနှစ်ခွဲ ... သုံးနှစ်ခွဲသာရှိသေးတယ်...
မနေ့သကာာပြုတယ်မှတ်လဲ ... ဉာဏ်းနာရီလောက်ကြီး နှင့်ကို
တွေ့လိုတဲ့ ...”

ဘွားစမ်းမြှုပြုကားကြောင့် နဲ့ဘေးမှာတရှုံးရှုံးနေသောမလှ
အေး ကြောက်လန်းဟန်နှစ်ဦးသီရောကြည့်ရင်း အစွာကိုယ်ကျွဲ့သွား
ကာ ဘွားစမ်းမြှုပြုတိုးလေ၏။ သူ့ခမျာ့တို့နေရတာ။ သရဲ့တော့
ကြောက်တတ်ပုံပေါ်၏။ ဘွားစမ်းမြှုပြုတော့ ဘာကိုမှုသတိမထားမိ
ဟန်နှင့် သူ့စကားကိုသူ့ဆက်သည်။

“အဲဒါလေ.. ဉာဏ်ရောက်လာပြီးအိမ်ရှုံးကနေ ပူဇားမ
ကိုရယ်ပြုသတဲ့ ...”

နိဂုံးကြောင်း

သူစကားမဆုံးခင် နံဘေးမှုမလှေားက ...

“အမေကလည်း... ကြောက်ပါတယ်ဆိုနေမှ .. အဟင့်”

ဆိုပြီးသူနားတိုးကပ်လာကာ ငါသံကြီးနှင့်ပြော၏။ ဒါကို
ဘွားစမ်းမြှက မျက်နှာကိုမဲ့ရွှေလိုက်ပြီး ...

“တွေ့လား ကောင်မ ... ဟင် .. မောင်တင်မောင် မသေ
ခင်တူန်းကတော့ ကျောက်ပြင်နဲ့ထလိုက်... ငရှတ်ကျည်ပွဲနဲ့ပစ်
ထည့်လိုက်... ကွဲလာပြန်ပြီ ငါသားတင်မောင်ပဲ... ဖူးရောင်လာ
ပြန်ပြီ ငါသားတင်မောင်ပဲ... ဒီလောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ကောင်မက တင်
မောင်သေမှုလာကြောက်ပြနောတယ်... အေး .. တင်မောင်သရဲ
ဖြစ်ရင် နှင့်ကိုအရင်ရှုတ်လာချိုးမယ် ...”

“အမေကလည်း ကြောက်ပါတယ်ဆိုနေမှ လာမြောက်နေ
ပြန်ပါပြီ... အောင်မလေးကိုတင်မောင်ရဲ့ ကျွန်မလူဘဝတူန်းက
အနိုင်ယူခဲ့တာတွေကိုပွဲမယူပါနဲ့ ... ကျွန်မကချိုစိုလို ကရာဏာ
ဒေါသနဲ့လုပ်မိတာပါ ... စိတ်ထပါလို့မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မကို
တော့ အငြော်နဲ့လာပြန်မမြောက်ပါနဲ့ ... ကျွန်မသရဲကြောက်လိုပါရှင်
.. ဟီး .. ဟီး ..”

လှေားက ကယောင်ကတော်နှင့်လက်အပ်ချို၍ မိရာကန်
တော့ပြီးသည်းထန်စွာငါး၏။ ဒါကိုဘွားစမ်းမြှက ...

“တွေ့လားတင်မောင်ရေး .. အဲဒါလမ်းစရာတာ.. နောက်
လင်ယူဖို့နှင့်မိန်းမလှေား လမ်းစရာတာ... အောင်မလေး မသိရင်
ခက်မယ်... ညာက် ညာက် သရဲကြောက်တယ်ဆိုပြီး ဆိုက်ကား
သမားအောင်ကြီးခေါ်အိပ်မလား... ပေယာအောင်သွေးပဲခေါ်
အိပ်မလား... ဘိန်းမှန့်ဖုံးတဲ့ အောင်သောင်းပဲခေါ်အိပ်မလား..
ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ...”

စောင်ဝါးပြုစာအုပ်စိုက်

ဟုဆိုကာ နှာခေါင်းကိုတရှုံးရှုံးလုပ်ပြီး ...
“ဟဲ .. နောက်ယေးကတူးနဲ့ ရတယ်... ဘာတည်ထားလဲ
ကြည့်စမ်းသန်းရှိ ... ဟဲ .. သန်းရှိ”
ဘွားစမ်းမြှုကစကားစကို ဖြတ်ပြီး အနောက်ဘက်လျည်ခေါ်
သည်။ ဒါကိုသူသမီးသန်းရိုက်လည်း
“ရှင် .. အမေ .. ဘာယူဖို့လဲ ...”
“ဘာမှုမယူဘူး... နောက်ယေးမှာဘာတည်ထားလဲ...
တူးနဲ့ရလို”
သန်းရိုက မီးပိုထဲတိုကြည့်က ...
“ဓမ္မာင်းသီးမီးဖုတ်တာပါအမေရဲ့ ... ဘာမှုမတူးပါဘူး”
“အေး .. အေး မတူးရင်လည်းပြီးရော.. ငါမိတ်ထဲ မောင်
တင်မောင်များမကျေနပ်လို အိမ်မီးလာရှိပြီလားလို ရှိ၊ ချို့ရှိ၊ ငါအိမ်
တော့မရှိနဲ့ဟေ့ .. နှင့်မိန်းမလျအေးအိမ်ကိုရှိ ..”
သူစကားကို သရဲ့ကြောက်တတ်သောလှုအောက် ...
“ဟီး .. ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဒါချုည်းပဲလာလာပြောနေ
တယ်... အောင်မလေး တို့အောင်သောင်းရဲ့ ရှင်မကယ်ရင်ကွဲနဲ့မ
တော့ဂုတ်ကျိုးရချုည်ရဲ့ .. အဲ .. ဟဲ .. ဟဲ .. ဟီး”
လှုအေး၏မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ဘွားစမ်းမြှုဆတ်ခနဲ့
ပြန်လှည့်ကြည့်၍ မျက်မျှောင်ကြတ်ကာ ...
“အောင်သောင်း.. ဘယ်ကအောင်သောင်းလဲ.. ဘိန်းမှနဲ့
ဖုတ်တဲ့ အောင်သောင်းလား ...”
ဟုဆိုကာ အသံကျယ်ကျယ်ဖြစ် ...
“အောင်မလေးလေး.. မောင်တင်မောင်ရေး.. နှင့်မိန်းမက
အဲဒီကောင်များတိုင်တည်ရတယ်လို ... မိုးရှိုးကိုက ပုံကျေမိုးရှိုး သူ

၁၀၃ အကြောင်း

အမေ မလက်တိဆိုတာပြောကိုမပြော
ရင်ဘူး... ဖိနပ်သူ့မ .. ဟင်...
တလောက သူ့ယောကျား အောင်
သောင်းအဖေ ဦးစိန်တလုတ် ဆုံးတုန်း
ကမား ရက်လည်လိုင်းတို့မှန့်ဟင်းခါး
လေးနှစ်ပွဲ လောက်သွားစားမိတာများ
မျက်နှာကိုမဲ့ကာရွဲ၊ ကာနဲ့ ဘယ်နှုခုနှစ်
ထဲက ငတ်းကျနေကြတဲ့ဟာတွေ
မျန်းမသိဘူး.. အလျှောင်မှုအားမနာ
မျိုးဆိုနေလိုက်ကြတာ ကိုယ့်အမောင်
သေလိုအလျှော်ပိတာကျနေတာပဲ ..
တဲ့.. သူမို့ပြောထွေက်တာ.. ဟင် ..
ပြီးတော့ အလျှော်တဲ့သူဖိနပ်တွေ သူ
ချည်းခိုင်ခဲ့ခိုးနေတာ... ချဉ်ပေါင်ရှိုး
မ... တုတ်ထိုးမ .. အဲသည်လို့ ဖြစ်
သလိုလေးပဲ ဆဲပေးလိုတ်မယ"

ဘွားစမ်းမြေက စကားကိုရှည်
လျားစွာပြောပြီး ဆေးပေါ့လိုပိုးကို ရဲ
နေအောင်ဖွားသည်။ ပြီးမှုအားရသော
အသံဖြင့် ...

“ငါကအဲဒီထဲက ဒီကောင်မ
ကိုမှတ်ထားတာ.. က .. အခုဝါသား
သေပြီ.. ကောင်မ .. ငါသားရက်
လည် တစ်ဖြါနှစ်ဖြဲ့ လာစားရဲလာစား

အလျှောင်မှ အေးမနာ
မျိုးဆိုနေလိုက်ကြတာ
ကိုယ့်အမောင်သေလို့
အလျှော်ပိတာကျနေတာပဲ

နှစ်ပြည့် မူရမိန္ဒ

ကြည့်... စမ်းမြတ် ထဘီအလုပ်ဖြီးဟန်တိုင်ပေါ် တက်ကြပစ်လိုက
ပီးမယ်... ဟွန်... အတုံးအလျဉ်ဆိုတာ ရှိကြစမ်းဆိုတာ ဒီကောင်မ
သိသွားစေမယ်... သူအလျှော့အပြောခံရပြီးကတည်းက ငါအလျဉ်
ဘယ်တော့ကြုံမယ်ဆိုတာ လက်ချိုးရေတွက်ဖြီးစောင့်နေတာ... က
အခုင့်သားတင်မောင်သေပြီ... ငါအလျှော့လိုကတော့ စမ်းမြတ်
ဘယ်လို ပိုးစီးပက်စက်ပြောပစ်မယ်ဆိုတာကြည်ဦး... ဟဲ...
အိမ်ရွှေမှာ ကားရပ်သလားကြည့်စမ်း... ကားသံကြားတယ် .."

ဘွားစမ်းမြှကစကားစကိုဖြတ်ရင်း အိမ်ရွှေကိုခေါင်းထောင်
မျှော်ကြည့်ကာပြော၏။ ဒါကို သူသမီးသန်းရိုက အိမ်ရွှေထွက်လာ
ကာ ...

"အစ်ကိုတင်ဖော့ အလုပ်ရှင် အမေရေး... အစ်ကိုတင်ဖော့
အလုပ်ရှင်လာတာ ... "

သန်းရိုစကားကို ဘွားစမ်းမြှက အားတက်သွားသလိုဟန်မျိုး
ဖြင့် ...

"ကြားလားတင်မောင်ရော့... နှင့်အစ်ကိုတင်ဖော့အလုပ်
ရှင်တဲ့... သူလာရင် သူတားနှီးကြီးစီးလာတာ... ကားကြီးကိုဟီး
နေတာ... ဒီလမ်းမျိုးမှာဒီကားမျိုး တစ်ခါမှာမြင်ဖူးပေါင်း... နှင့်
သမီးပူစူးနဲ့နှင့် သူးကြီးပလာတူးတို့ဆိုတာ ကားဝင်လာတာနဲ့ ကား
နားကတို့မဆွာတော့ဘူး... ကားကိုတိုင်ပြီး လိုက်တမ်း... ပြောတမ်း
ဆောကြတာ... ဟိုဘက်ထိပ်က အုန်းဆင်ရဲ့သားတွေပါ ပါရဲ့..."

ဘွားစမ်းမြှကစကားစကိုဖြတ်ပြီး မီးသေနေပြုဖြစ်သော
ဆေးလိပ်ကိုမိုးညို၏။သူမီးခြစ်ကတော်ချုံနှင့်မီးမပွင့်။ထပ်ကာ
မြစ်ကြည့်သည်။ မီးက ထွက်မလာ။ ကြာတော့စိတ်မရှည်နှင့်တော့
ရွှေထွင့် ...

မြတ်အကြောက်

“ဟဲ .. လျအေး .. မီးဖိုထဲ ဆေးလိပ်မီးသွားတို့ပေးစမ်း”

ဆိုတော့ မလျအေးခန္ဓာကိုယ်ကို ကျောင်း ..

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .. မီးဖိုထဲမသွားရဘူး .. သရဲ
ကြောက်တယ်”

ဆိုကာ အကြောက်အကန်ပြင်းဆန်တယ်။ ဒါကို ဘွားစမ်း
မြက ဒေါသထွက်သွားသလိုဟန်မျိုးဖြင့် ..

“တယ် .. ဒီ .. ဟာမကတော့ .. အခုံမှုလာကြောက်ပြန်
သေး .. ခါတိုင်းဆို ညကြီးအခိုန်မတော် ပီဒီယိုရှုံးပြန်နေကျကောင်
မကများ ..”

“အဲဒုတိန်းက ကိုတင်မောင်မှုမဆုံးသေးတာ .. အဟင့်”

“တင်မောင်မဆုံးခင်က နှင့်အမောင်သရဲတွေက မရှိသေး
လိုလား ..”

“ရှိလည်း ကျွန်ုမန္တုမှုမသိတာ သူတို့ကမပြောက်ပေါ် ..
အခုံဟာက လူရင်းကြီး ..”

“တယ်လေ .. ဒီကောင်မန္တုကတော့ မပြောတော့ပါဘူး ..
ဟဲ .. သန်းရိုလာစမ်း ငါကိုဆေးလိပ်မီးလာညီဖော်စမ်း”

ဆိုတော့ သူသမီးသန်းရိုက မီးဖိုထဲက မီးခြစ်တစ်လုံးယူလာ
ပြီး ..

“မီးခြစ်သာယူထားပါအမေရာ .. အားလုံးတည်ပြီးပြီးဆို
တော့ သုံးစရာမလိုတော့ဘူး”

ဟုဆို၍ မီးခြစ်တစ်လုံးလာချေပေး၏။ ဒါကို ဘွားစမ်းမြက
မီးခြစ်ကိုတစ်ခုက်နှစ်ခုက်ခြစ်ကြည့်ကာ ဆေးလိပ်ကိုမီးပြန်ညီသည်။
နောက်မီးခြစ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ဖောက်ခနဲပစ်ချကာ ..

“ဘာမှမကောင်းဘူး ..”

တော်ဝါပြုမှတ်စုံတိုက်

ဟုဆိုကာ မလှအေးဘက်လှည့်၍ ...

“ဟဲ .. လှအေး .. နင် ဟိုအော်တာရှုပ်မ သိတယ်မဟုတ်လား ..”

“ဘာ အော်တာရှုပ်မလဲအမော့ .. ဒီရပ်တွေကဲ့ .. အော်တာရှုပ်ဝတ်နိုင်တာ တစ်ယောက်မှုမရှိဘူး ..”

“ချော် .. ကောင်မကလည်း တုံးပေါ့ .. ခေတ်စကားကိုမတတ်ဘူး .. ဒီမှာပလာတဲ့ တို့နဲ့လာသော ဆော့နေတဲ့ အုန်းခင်ကလေးတွေခဲ့အိမ်ခြေရင်း .. အဲ .. ခေါင်းရင်းကလေ ..”

လှအေးက မျှတ်ရည်လေးတို့ကာ တို့ကာနှင့်စဉ်းစားရင်း ..

“မြေဝေလား .. မိသေးလား ..”

လှအေးပြန်မေးလိုက်သောအမေးကြောင့် ဘွားစမ်းမြှု ဝမ်းသာအေးရဖြစ်သွားပြီး ..”

“အေး .. မိသေး .. မိသေး ..”

“ဟင် .. မိသေးမှာ အော်တာရှုပ်မပြောနဲ့ ထသီတောင်နှစ်ထည်လားပဲရှိတာကို ..”

“ဟဲ .. အော်တာရှုပ်ဆိုတာ အခုခေတ်ပေါ်အကျိုကိုပြောတာမဟုတ်ဘူးဟဲ .. အဝတ်တွေအပ်တာလျှော်လို့ အော်တာရှုပ်လို့ ခေါ်တာ .. တစ်တည်းတုံးပါ .. စကားပြောရင် ဉာဏ်လေးဘာလေး သုံး ..”

ဘွားစမ်းမြှုက စကားစကိုဖြတ်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ဂိုအားရအောင်ဖွားသည်။ ပြီးတော့မှ မီးခိုးကို ဖူးခန့်မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ ..

“အေး .. အဲဒီအော်တာရှုပ်မက နှင်သေတွေ အကူငွေငါးရာတောင်ထည့်သက္ဌံး .. သူ့ချုံတာတစ်စိမ်တက် .. တစ်အိမ်ဆင်း အပ်တာလျှော်ရင်း ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ အကူငွေထည့်တာ

၂၄၃

... နှင့်အစိတ် တင်ဖော်လုပ်ရှင်က
တော့ ဟုတ်ပေါင်.. လူအထင်ကြီး
အောင် ကားနီကြီးနဲ့လာပြီး ကူငွေ
ထည့်တော့ တစ်ယောင် .. တဲ့ ...
ပြောတော့ပါဘူး”

ဘွားစမ်းမြစ်တ်ပျက်သလို
ခေါင်းကို တစ်ဖက်လျည်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ မလှအေးကိုမေးဝေါ၍ ...

“ဟဲ့ .. လှအေး .. ဘုရားစင်
ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်မှတ်လိုက်စမ်း”

မလှအေးက သူပြောသလို
ဘုရားစင်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်ကို
လှမ်းချွေတ်သည်။ ပြီးနောက် ဘုရား
သောက်တော်ရေခွဲက် ကို ယူ၍ သူ
ခေါင်းကို သူပြန်တောက်နေသည်။
ဘွားစမ်းမြတ်သူကိုလည်း လျဉ်မ
ကြည့်။ သူဘာသာသူ ရေခွဲနေဟန်
နှင့် ဆက်ပြော၏။

“တင်မောင် .. တင်မောင်
နှင်မသေခင်တုန်းကတော့ ဘာမှာအ
သုံးမကျတဲ့ကောင်... ဆန်ကုန်မြေ
လေးဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောကြ
တာ အခုန်ငောမှ အကူငွေကရှစ်
ထောင်ကျော်တောင်ရတယ် ...

လူအထင်ကြီးအောင်
ကားနီကြီးနဲ့လာပြီး
ကူငွေထည်တော့တစ်ယောင်
တဲ့... ပြောတော့ပါဘူး

နှစ်ပြည့် မူရမိန္ဒ

အဲဒီတော့ လွှဲဖော်... မိသေးတို့ ကိုငါခေါ်ပြောလိုက်တယ်...
ငါသားတင်မောင် အလကားကောင် မဟုတ်ဘူး ... ရှစ်ထောင်
ကျော်တန်တယ်လို့ ... ”

“အမေကလည်း ရှစ်ထောင့်ခုနှစ်ရာတည်းကို .. ဖိုး ..”
သူစကားကို ဘုရားမီးမှတ်ပြီးပြန်ထိုင်နေသော မိလှအေးက
ဝင်ထောက်သည်။ ဒါကိုဘွားစမ်းမြှက ...
“ဘယ်လောက်ပဲပြစ်ဖြစ် ငါသားတင်မောင်ရှစ်ထောင်ကျော်
တန်ရင်တော်ပြီ .. နှင်တောင် ငွေရှစ်ထောင် ဖုစ်ဖုစ်မြည်အောင်ရှာ
နိုင်လိုလား ... ”

“အမေကလည်း ငွေရှစ်ထောင်များ .. အဟင့် .. အဟင့်
ကျွန်မ မအားသေးလိုပါ .. အဟင့် ... ”

“ဘာလ .. ဖျာပေါ်မှာတင် ကောက်ရချင်လိုလား .. ငါ
ပြောလိုက်ရ မကောင်းရှုတော့မယ် .. ပြောလိုက်ရင် မျက်ရည်နဲ့
မျက်ခွံက် .. တိတ်တိတ်နေစမ်း .. နှင့်ငါသံကြောင့် ငါအိမ်ကိုမသာ
အိမ်ထင်ကုန်မယ် ... ”

“အမေကလည်း .. မသာအိမ်ပဲဟာ .. ဖိုး”
ပြောလိုက်မှ မလှအေးပို့ငိုး၏။ မလှအေးစကားကြားမှ ဘွား
စမ်းမြှေသိရသွားသလိုဟန်မီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“သော် .. ဟုတ်သား .. မသာအိမ်ပဲ .. ဟုတ်တယ် ..
ဟုတ်တယ် .. ငါ .. ငါ .. ဆက်ငါစမ်း .. ဒါပေမယ့် အသံဘော်လူ့
နည်းနည်းလျှော့ငိုးစမ်း .. ငါစကားပြောရတာ ဖီး(လ)င့်တယ် .. ”

ဘွားစမ်းမြှက အားလုံးမသိပါဘဲ မြန်မာစကား
များကြားထဲ အားလုံးလိုပဲပြောလိုက်၏။

မြတ်စွဲနှင့်အမျိုး

“အဲဒီအလျောင့်ကိုတောင်လေ .. ငါက ရက်လည်ကျရင်
နှင့်အတွက်အမျှဝေဖို့ ဘန်းကြီးသုံးပါးပင့်ပါဆိုတာကို နင့်မိန်းမလှ
အေးက တစ်ပါးပင့်မထု တဲ့ ..”

“အမေက ပိုက်ဆံမှုမလောက်ဘဲ ..”

“ဟင်း .. မပြောလိုက်ချင်ဘူး .. ပိုက်ဆံမလောက်တာက
နောက် .. သူလိုချင်တာကများများ .. ဟဲ .. ဟဲ .. အိမ်ရှေ့က
ကြေးစည်သံကြားတယ် .. အသုဘုံးတော့မှာလား .. ထွက်ကြည့်က
ပါဉိုး ..”

သူစကားကို အိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီဖြစ်သော သူသမီးသန်းရှိ
က ..”

“ဟူတ်တယ် အမေရေး .. အသုဘကားကရောက်နေပြီ ..
သွားရတော့မှာ ..”

ဘွားစမ်းမြှုလည်း ကမန်းကတမ်းထပ္ပါး ..

“အေး အေး ဒါဆိုလည်း သွားရတာပေါ့ .. ဟဲ .. ဒါနဲ့ငါတို့
က ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ ..”

“အမေက ကိုစောင့်ဖော်အလုပ်ရှင်တားအနီးအီးနဲ့ လိုက်ရမှာ”

တားအနီးကြီးဟူသောအသံကြားသည်နှင့် ဘွားစမ်းမြှု သ
ဘောဇွဲသွားပုံရှုပါ။ ကိုးနေသောသွားများကို ပေါ်နေအောင် ပြုးပြီး

“ဟို.. ဟို .. တားအနီးကြီးနဲ့တဲ့မောင်တင်မောင်ရေ ..
မိမိပဲ .. ငါမှာလည်း နှင့်သေမှုကုသိုလ်ထူးပြီး ဒီကားကြီးစီးဖူးရတော့
မှာ .. ဟဲ .. ပူစူးတို့ .. ပလာတူးတို့ရော ..”

“သူတို့က နောက်ကဓမ္မစကြာတားနဲ့လိုက်ခဲ့မှာအမေရေး ..
မလှအေးတို့နဲ့အတူလေ ..”

နှစ်ပိုင်း များလဲ

“အေး.. အေး ပြီးရော .. ပြီးရော ကလေးတွေကို သူ့၏
ရောက်မှ မဆောဖော်လို့ပြော.. ပြောလို့မရှိနိုင်ရင် မောင်တင်မောင်
အတွက်ခွဲတဲ့အုန်းသီးစိတ်မကျွေးဘူးလို့ ပြောမှာထား .. ကြားလား
.. ဟဲ .. ငါတာဘက်ရော ..”

“ဘုရားစင်အောက်မှာ ချိတ်ထားတယ်လေ .. လှမ်းယူ
လိုက်နော် ..”

“သော်.. အေး .. အေး တွေပြီ.. တွေပြီ ... သော်
မောင်တင်မောင်လည်း ကားနက်ကြီးနဲ့ပူးများနော့ .. မိမိပဲ မောင်
တင်မောင်ရေ .. အေးအေး နှင်ကရွှေ့ကကားနက်ကြီးနဲ့သွား ..
ငါက အနာက်က ကားနဲ့ကြိုးနဲ့လိုက်.. တယ်.. ဟန်ကျု.. ဒါပေမယ့်
ငါကနှင့်လိုကားပေါ်အိပ်မလိုက်ရတာတော့ နာသဟော.. ဘယ်သူ
မဆို အကောင်းစားကားပေါ်မှာ မိမိနဲ့အိပ်လိုက်ချင်မှာပေါ့..
အေးလေ .. နောင်တစ်ချိန်တို့လည်းနှင့်လို့ ကားနက်ကြီးပေါ်အိပ်
လိုက်ကြရမှာပဲ .. အဲဒါတော့မှ နှင့်ဘယ်လောက်မိမိကျွဲ့တယ်ဆို
တာ ငါတို့လည်းသိရမယ်.. ကဲ.. ကဲ .. သွားပေါ်းပေတော့ မောင်
တင်မောင်ရေ ..”

ဘွားစမ်းမြှု ဆီမန်းမန်းသလို ပါးစင်ကတတွေတိတွေတိရွှေတ်
ရင်း မိန်းမပါမြောပြုပြု သူ့မီးရမည့်ကားနဲ့ကြိုးဆီလှမ်းလိုက်
သည်။

“သွားပေါ်တော့ တင်မောင်ရေ .. လောကမှာကိုယ်လို့
ချင်တဲ့ မိန်းမလည်းရ .. ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အရက်လည်း တဝေသောက်
ပြီးသေပစ်လိုက်တဲ့ မင်းဘဝပဲအေးပါတယ်ကွယ် .. အေး အေး ..
နှင်ကရွှေ့ကသွားနှင့်.. ငါတို့နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ် .. နှင့်ကလေးနှစ်
ကောင်အတွက်တော့ဘာမှမပူးနဲ့ .. လှအေးနောက်လင်ယူရင် သူ

တော်ဝင်ပြုမှုစာရေးတိုက်

နိဂုံးကြမ်းချင်း

နောက်လင်ကလုပ်ကျွေးလိမ့်မယ် .. သွားပေါ်တော့ သားရေ ..
ဒိတ်ချလက်ချ သွားနှင့်တော့ကွယ် ... ”

• • •

စတင်ဝါဒမာဆိန်လိုက်

၁၀၅

ဖလူးပွင့်ကြေများ ကျပါးနေ
ပြီ။ ပန်းကောက်သာ ကလေးငယ်
များ ကျွန်တော်တို့ခြေရင်းနားထိ
ရောက်နေလေပြီ။ ကလေးငယ်တစ်
ယောက်က ...

“ဦးဦး မာလကာသီးတွေ တို့
လာရင်သားတို့ကိုကျွန်နော်”
ဟု ဆိုကာလှမ်းပြောသည်။
ကျွန်တော်က ခေါင်းညီတိရင်း
“အေးအေး စားရမှာပေါ့
သားရဲ့ .. ဒါပေမယ့် မာလကာသီး

တော်ဝိုင်းမြတ်စွာများ

မြန်မာ့ကျင်းမွှေး

မပွဲသေးခင် မခုံးရဘူးနော် ... ”

ကလေးငယ်က ကျွန်တော်စကားကို ဟုတ်ကဲဟုဆိုကာ သူ အလုပ်သူဆက်လုပ်နေသည်။ သူမကအကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ မြို့အနောက်ဘက်အုတ်နံရုံကို ငေးကြည့်နေ၏။ အတန်ကြောမှ ...

“ဒါပေမယ့် တကယ့်ဘဝမှုမဟုတ်တာ... တကယ့်ဘဝကို ပြောပြတာ ညီမလေးရဲ့ ... ”

“ရေသောက်ချင်တယ် ... ”

သူမ၏မဆီမဆိုင်စကားကို ကျွန်တော်ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရေတစ်ခုက်ထံပေးလိုက်သည်။ သူမက ရေကိုအနည်းငယ် အာ ဆွတ်ချုံသောသောက်ပြီး ...

“တကယ့်ဘဝဆိုတာ သေပြီးမှစတာမှုမဟုတ်တာ... အ သက်ရှင်စဉ်သူခဲ့ခြင်းကန်မှု... ကြံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲ ... ”

ခက်ပြီ....။ ဒီလို မိန့်ကလေးမျိုးကို ရှင်းပြရတာမျိုးက ကျွန်တော်ဘဝမှာ မလုပ်ချင်ဆုံး ...

“ကြံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲ.. အခက်အခဲဆိုတာ တစ်လုံးပါ လာတာနဲ့ သာယာနာပျော်ဖွှာယ်ဆိုတာ မရှိဘူးထောက်မိလိုလား”

သူမက ကျွန်တော်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“အခက်အခဲဆိုမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်သာယာတော့မှာလဲ .. ဟုတ်ဘူးလား ... ”

“လူဘဝဆိုတာ တေးဂါတတစ်ပိုဒ်လိုပဲ... သာယာနာပျော် တာလည်းပါရလိမ့်မယ် ... ကြမ်းတမ်းတာတွေလည်း ထည့်သွင်း ပေါင်းစပ်ရမှာပဲလေ ... အခက်အခဲရှိမှ သာယာနာပျော်ဖွှာယ် ဖြစ် မှာပဲ ... ဥပမာ - လက်ကိုးရှုမိတယ်ပဆိုကြပါစို့... ဒီ ဓားရှု ဒဏ်ရာကိုပျောက်အောင် ဆေးထည့်ရမှာပဲ... ဒါကိုမှ ဆေးထည့်

နှစ်ပိုင်း မြတ်သွေ့များ

လိုက်ရင် ဒဏ်ရာကပိုစပ်မှာကိုကြောက်နေရင် ဒီဒဏ်ရာကလွယ်
လွယ်ကူကူ ပျောက်နိုင်ပါမလား ... ”

သူမ ဘာမှုပြန်မပြော။ တစ်ယက်သို့လှည့်ကာ ...

“အစ်ကို မသိပါဘူး ... ”

သူမ၏စကားသံနှင့်အတူ လေပြည်ကဖြည့်ပြည်းလေး တိုက်
ခတ်သွားသည်။ အပင်ပေါ်မှ ကြော်ရန်အသင့်ဖြစ်နေသော ဆိုင်
ဖလူးပန်းများ နောက်ဆုံးအနေဖြင့်ကြွေလွှင့်လာသည်။

ပန်းလေးတစ်ပွဲက သူမ၏လက်ထဲသို့ အလိုက်သင့်ကြော်
လာသည်။ သူမ ရှိုးတံ့ခိုးရဲ့ပန်းကလေးကိုကိုင်ပြီး ပွင့်ဖတ်များကို
လည်စွဲက်သွားအောင် လှည့်စားနေသည်။

လူတွင် ပြပြင်၍ရသောကံနှင့် ပြပြင်၍မရသောကံနှစ်မျိုး
ရှိုးကြော်များ ရှိုးတံ့ခိုးရဲ့နှင့် ဆိုတ်ဖလူးပန်းသည် ပြ
ပြင်၍ရသောကံဖြစ်ပါက သူမကိုယ်တိုင်ထိုက်တွေ့တို့လှည့်စားနေ
ခြင်းမဟုတ်ပါလား ... ။

ဤသို့ပင် ...

လူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရွှေ့ မိမိ၏ မသိစိတ်ထဲမှုသော်လည်း
ကောင်း၊ သိစိတ်မှုဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပြပြင်၍ရသောကံကို လှည့်
စားနေတတ်ကြ၏။ တချို့က ပျော်ရွှင်ဖွံ့ဖြိုးများကို သောက်အဖြစ်
လှည့်ပြောင်းကြပြီး ... တချို့က သောက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးသာယာ
နာပျော်ဖွံ့ဖြိုးကောင်းအောင် လှည့်စားကြလေသည်။

မိတ်ဆွေတို့ဆိုလွှင်ရေး ...

ဝတ်ဝင်္ခီမာရီတို့၏

၁၀၃ အကြောင်း

သင့်၏လက်ထဲတွင် ကံကြမှာဟူသောပန်းတစ်ပွင့်ရှိနေပြီ
ဆိုပါတော့ ပွင့်ဖတ်များကြော်သည်အထိ ကြမ်းရမ်းစွာလျဉ်ကစား
မိမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ပန်းပွင့်ကလေးလှပရုံမျှ ညင်သာစွာ
ဆော့ကစားမိမှာလား။

လေပြည်ကတော့ သင့်ဘက်များရှိနေဆဲ ...

အတိအကျင့်မြန်မာစာတရာ့ဂါး

၀၄

သံပျော်လွင့်ဦးဆောင် နေသာ
ကားတန်းငယ်က သူသွားရာလမ်းကို
သိနေသည့်အတိုင်း ဖြည်းညွှဲးလေး
ကန်စွာခရီးနှင့်နေသည်။ ကားပေါ်
တွင်တော့ ကဲ့ကြမ္မာဝန်ဆင်းခဲ့၍ မ
လွှာတိကင်းနိုင်သူများ ပူဇေားသောဟန်၊
ပကတိဟန်များဖြင့် အလိုက်သင့်လိုက်
ပါလာကြ၏။ သူတို့၏ခရီးဆုံးသည်
ကား ငို့ညည်းသံများဖြင့် စည်ကားနေ
သောနေရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။

ဝတ်ဆင်ပြီးမေတ္တာရုံး

ရှင်ဘဏ္ဍာန်မောင်

“ပြောရီးမယ်ကားဆရာရေ .. အခုခုံးသွားတဲ့ မောင်တင်မောင်က ကျွန်ုပ်မရဲသား .. သူအထက်မှာတော့ တင်ဖော်ယူ သူအောက်မှာတော့သန်းရိရယ် စုစုပေါင်း သားသမီးသုံးယောက်ရှိ ပေါ့ ...”

ကားဆရာက ဘွားစမ်းမြှုတိ လျည့်မကြည့်စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့် သူကားကိုသာ ဂရာတစိုက်မောင်းနေသည်။ ဘွားစမ်းမြှုကာသာလျှင် ဆက်၍ ...

“တင်ဖောကတော့ သိမှာပေါ့... မင်းတို့ဆရာဆီမှာပန်းရန် လုပ်တာလေ.. သန်းရိကလည်း မနက်ဘက်ကောက်ညွှန်းပေါင်းရောင်း... နောင်းဆိုရင် ရာသီဓာဌာနရဲသီးလေး... သင်္ဘာသီးလေးလျည့်ရောင်း အဆင်ပြေနေတာ... အဲ .. အခုသေသွားတဲ့ တင်မောင်တစ်ယောက်သာ လတ်လျားလတ်လျား... ဘာအလုပ်မှ စွဲစွဲမြှုပ်လုပ်တယ်မရှိဘူး... သူသားနှုံသမီးကို ငါအိမ်ပေါ်လာပစ် တင်ထားပြီး တစ်နေကုန်အရက်လည်သောက်နေတာ ... ဘာအ လုပ်မှုစွဲစွဲမြှုပ်မလုပ်ဘူး”

“အရင်ကတော့ သစ်ကားလိုက်ပါရဲ့ ... အန္တရာယ်မှားလို တဲ့ မလိုက်တော့ပြန်ဘူး... တင်ဖောကလည်း သူနဲ့ပန်းရန်လုပ်ဖို့ခေါ်တယ် ... တစ်နေ့ ထောင့်ငါးရာနှစ်ထောင်နည်းလား... အဲဒါကို လည်းပင်ပန်းလိုတဲ့ မလုပ်ပြန်ဘူး... အဲ .. သူသေသည်အထိလုပ် သွားတာကတော့ အရက်သောက်တာနဲ့ အလှုံအိမ် ထမင်းလိုက်ချက် တာပဲ ...”

စကားပြောရင်း ဘွားစမ်းမြှုက သူအတွင်းခံအကြိုးနှင့်တွဲချုပ်ထားသောအိမ်တို့ဟိုစမ်း ဒီစမ်းလုပ်သည်။ ဘာမှုမတွေ့မှုဆက်ပြီး

“အလှုံအိမ်ထမင်းချက်တဲ့နေရာမှာတော့ မောင်တင်မောင်

တော်ဝိပို့မှုတော်ဝိုက်

နှစ်ပြည့် မူရမိန္ဒ

တိုက္ခ ပတ်ကားပဲဟေ့... အလျှော့လို သူကိုခေါ်လိုက်ရင် ယောက်မ^၁ ကစ်လက်... ဓားမတိုတစ်ချောင်း ခါးထိုးသွားတော့တာပဲ... အလျှော်ရှင်ဘာ ချက်ချင်လဲသာပြော... မူန့်ဟင်းခါးလား... ထမင်းလား... ကြိုက်ရာပြော... ဒါပေမယ့် ကြိုတော့ပြောရသနေ့။ မူန့်ဟင်းခါးချက်တဲ့ယောက်မနဲ့ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ယောက်မ မတူဘူးလေ... ကားဆရာ အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်ရင်တွေ့မှာပါ... အိမ်ထရီးမှာ သူယောက်မကြိုး နှစ်လက်ချိတ်ထားတာ... မောင်တင်မောင်ကသူယောက်မနှစ်လက်ကိုလည်း သိပ်ဂုဏ်ယူတာ... ဂုဏ်ယူပေမပေါ့... သူယောက်မတွေ့က သူဆရာမြင့်ထွန်းကြိုးပေးသွားတာကိုး” ဘွားစမ်းမြှက ပြောရင်းနှင့်မော်သွားဟန်ဖြင့် သူအိတ်ကပ်ထဲယူလေသော ဆေးလိပ်တိုကိုထဲတိုက်၏။ နောက် အိတ်ကပ်ထဲမှ မီးခြစ်ကိုခတ်ရင်းဖြင့် ...

“ကားဆရာရေး မင်းကားက လေလည်းမတိုက်ဘဲ အေးလိုက်တာ... အောင်မလေးအဖျားပါတက်ချင်နေပြီး ဟီး... ဟီး”

ဆိုပြီးတုန်ပြုလိုက်တော့ ကားဆရာကအဲယားကွန်းကို လျှော့ဖော်လိုက်၏။ ထိုတော့မှုတွေးစမ်းမြှက ...

“မှတ်မိသေးတယ်... မြင့်ထွန်းနဲ့မောင်တင်မောင်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်အကြောင်း... မြင့်ထွန်းဆိုတာကလည်း အလျှော်အိမ်ထမင်းချက်ထောကမှာ ပတ်ကားပါရော့လား... သူသစ်သားယောက်မကြိုးဆို တစ်ခါမှုရောမဆေးထားဘူး... အလျှော့မှာ ချက်ပြီး ဒီအတိုင်းယူလာပြီး အိမ်မှာပြန်ထောင်ထားတာ... ဒါကြောင့် သူယောက်မကြိုးမှာ အနဲ့အရသာအစုံပါနေတာ... တော်ချုံတန်ချုံဟင်းလောက်ကတော့ သူယောက်မကြိုးနှစ်လိုက်ရုံးနဲ့ပြည့်စုံသွားပြီး.. အဲဒီလောက်စွမ်းတဲ့ယောက်မကြိုးကို ကျွန်းမသားတင်မောင်ကို အမွှေ

မျက်နှာ

ဆက်ခံဖို့ပေးသွားတာလေ”

ဘွားစမ်းမြှကပြောရင်းနှင့်
သူသားအတွက်၊ သူသားရထား သော
သစ်သားယောက်မကြီးအတွက် ဂုဏ်
ယူဟန်နှင့် ရင်ကိုကော့လိုက်သေး၏။

“အဲဒီယောက်မကြီးကြောင့်
ပ တင်မောင်နဲ့လျအေး အကြောင်းပါ
ကြတာလေ... ဖြစ်ပုံကိုလို ...”

ဟုဆိုတာ စကားမဆက်သော
ကဲ မီးမရှိသောဆေးပေါ်လိပ် တို့တို့ပါး
စပ်ထဲခဲလိုက်သေးသည်။ နောက် ကား
ဆရာတက်လှည့်၍

“ကားဆရာလေး... ကား
ဆရာလေးမှာ မီးခြစ်ကလေးမှားမပါ
ဘူးလား”

ဘွားစမ်းမြှေအမေးကို ကား
ဆရာကလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ..

“ဒီကားပေါ်မှာ ဆေးလိပ်မ
သောက်ရဘူး ...”

ကားဆရာ၏ခေါ်မာမာ အ
ဖြေစကားကိုဘွားစမ်းမြှက ခေါင်းကို
တဆတ်ဆတ်ပို့ပြီး ...

“သော်... သော် ... မ
သောက်ရဘူးဆုံးလည်း မသောက်တာ

တော်ရုံတန်ရုံ
ဟင်းလောက်ကတော်
သူ့ယောက်မကြီး နစ်လိုက်
ရုံနဲ့ပြည်စုံသွားပြီ

တော်ဝါရီပြုမာရ်လိုက်

နှစ်ဘက်တွေ

ချိုးထားပေးမှုဖြစ်တာ”

“အဲဒီမှာ လူအေးကလည်း အကြောသမားလေ.. ကြည့်လို ကိုမရဘူး”

ဘွားစမ်းမြှက မဲ့ချွဲ့၍လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်တိုကို စိတ်လိုလက် ရ ကားကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချုပ်းပြောသည်။ နောက်မှ သူဘာသာသူ ဆေးလိပ်ကိုပြန်ကောက်ရင်း ..

“သူယောကုံးမသာကြီးဘချာကို မောင်တင်မောင်နင်း နှိပ်ချိုးချက်နေတာတွေပြီး သဘောကျသွားတုံဖြစ်မယ... သူယောကုံးဘချာရက်လည်ပြီး ... နှစ်ရက်လားပဲ... အဲဒီတုန်းက လူအေးအမေ ဒေါ်ဖလူးကြီးရှိသေးတောက်း... အဲဒါကို ကောင်မက သူတို့အိမ်အောက်မှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဥနေတွဲကြက်ဥတွေ့နှိုက်ပြီး ... ‘အမေရေ .. သမီးကြက်ဥတွေသွားရောင်းပြီး ငှက်ပျောသီးဝယ်မယ’ ဆိုတော့ သူအမေဒေါ်ဖလူးကလည်း တကယ်ထင်ပြီး ‘အေ .. အေ .. အေ .. ငှက်ပျောသီးဝယ်မယဆိုလည်း နည်းနည်းစိမ်းတာဝယ်ခဲ့... အိမ်ရောက်မှုအုပ်စားမယ’ ဆိုတာကို ဒင်းက ‘အို .. အမေကလည်းတစ်ခါတည်းဟားလို့ရတဲ့ ရွှေငှက်ပျောတစ်းဝင်းကြီးပဲ ဝယ်ခဲ့မယ’ ဆိုပြီး ထွက်သွားပါလေရောလား ...”

ဘွားစမ်းမြှကမောသွားဟန်နှင့် အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှု၍ သည်။ ပြီးနောက် ကားပေါ်မှုနေချို့ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူများကို ကြည့်၏။ ပြီးမှ သဘောကျဟန်ဖြင့် ..

“လမ်းပေါ်က လူတွေကတော့ ငါကိုသူငွေးမကြီးထင်မှာပဲ နော် .. ဟို .. ဟို”

ဆိုပြီး သဘောကျစွာလျမ်းပြောလိုက်သေး၏။ ဒါကို ကားဆရာက ခုံနှုံးပြောနေသော ဇာတ်လမ်းအဆက်ကိုသိချင်လေးဖြင့်

တော်ဝိုင်းပြုစာအုပ်စိုက်

လူညွှန်ပြည့်လူညွှန်ပြည့်လုပ်သည်။ ဘွားစမ်းမြေက ဘာသိဘာသာ ရေး
ခြတ်သလိုဖြစ် ...

“သော် .. လူတွေ .. လူတွေ လမ်းလျောက်နေတာကို ကား
ပေါ်ကနေကြည့်တော့လည်းတစ်မိုးပါပဲလား ... မျက်လုံးတွေကိုက
ဝနာမပြီမူး ... ဟွန်း .. ဟိုကောင်မ လှအေးလိုပဲ ..”

ဆိုကာ သတိပြန်ရသွားသလိုဖြစ် ...

“မပြောချင်ပါဘူးကားဆရာတော် .. အဲဒီကတည်းက မောင်
တင်မောင်နဲ့လျအေးပျောက်သွားလိုက်တာ ဘယ်မှာမပြန်ရှာမတွေ,
တော့ဘူး ... ဘယ်နားမှာ သွားနေ နေကြမှန်းလဲမသိဘူး ...
တစ်ရစ်လုံး အနဲ့လိုက်ရှာကြထာလည်း မတွေ့ဘူး ... နောက်
အတော်ကြာမှ ..”

ဘွားစမ်းမြေကစကားကိုမဆက်ဘဲ ဆေးလိပ်ကိုတိုက်ပြီး
မီးခြစ်စမ်းပြန်၏။ ကားဆရာကမနေနိုင်တော့ဘဲ သူ့မီးခြစ်ကိုထုတ်
ပေးလိုက်၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ ကားဆရာရယ်... ဆေးလိပ်မသောက်ရ^၁
မနေနိုင်လိုပါ”

ထိုတော့မှ ဘွားစမ်းမြေဆေးလိပ်ကိုမီးညီပြီး အေးရပါးရတစ်
ဖွာနှစ်ဖွာ ရှိုက်ဖွာတာ စကားကိုပြန်ဆက်သည်။

“အတော်ကလေးကြာမှ အရပ်ထဲကလူတစ်ယောက် အခုလို
ပဲဆုံးတယ်... အရပ်ထဲကလူတွေကလည်းအခုလိုပဲ အသုဘလိုက်ပို့
ကြတာပေါ့... အဲဒုံးတို့နဲ့က ကိုဖိုးပျော့လား... ဦးလက်လားပဲ
... ဆုံးတာ... အဲ... ကိုဖိုးပျော့... ကိုဖိုးပျော့... ဦးဖိုးပျော့ရဲ့
အသုဘ”

“အဲဒီတော့မှ လား လား .. မောင်တင်မောင်နဲ့မိလှအေး

၃၀ အာကာသ

တို့ သရီးရေပနားပြန်တွေ့တာ . . . ”

ဘွားစမ်းမြှုစကားကြားတော့ ကားဆရာပြီးသည်။ ဘွားစမ်း
မြှုဆက်၍ . . .

“သရီးထဲတောင် ဘယ်နေရာလဲ သိလား . . . လျအေး
ယောက်ဗျားဘချာအုတ်ရှုပေါ်မှာ . . . အောင်မာ . . . နှစ်ယောက်သား
ရှင်ဘူးရှင်ဘူးအိပ်ရှေ့ပေါ်နေတယ်မှတ်သလားသိပေါင် . . ပြီးပြီး
ကြီးနဲ့ စန့်စန်းကြီးလျှောက်တွေ့တာ . . . လျအေးအမေ ဒေါ်ဖလူးဆိုတာ
ဆဲတာမှ ဒီလိုလား . . . ”

စောင်ဝျံပြုမှတော်လိုက်

နှစ်ပြည့် မူရမိန္ဒ

ဘွားစမ်းမြတ် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ဖွာ
လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဒေါ်ဖူးပြီး ထိစဉ်ကပြာခဲ့သော လေသံအတိုင်း
မာန်ကိုသွင်းပြီး ...

“ဟင် ... နှင်ပြောတော့ကြက်ဥရောင်းပြီးငှက်ပောသီး
ဝယ်ပြန်ခဲ့မယ်ဆို .. သော် .. ငါမှာတော့ .. ငါကိုပါကျွေးမယ်မှတ်
ပြီး ငှက်ပျောသီးအစိမ်းဝယ် ... သားအမိန့်ယောက် စိတ်တူကိုယ်
တူ အုပ်စားရအောင် .. ဆိုတော်ကို သုတေသန ... ငှက်ပျောသီးရွှေ့ငှက်
ပောသီးအမှည့်အဝင်းလေးပဲ ထိစားမယ်ဆိုပြီးလုပ်သွားတယ်. .
ကောင်မ .. နှင်ပြောတဲ့ ရွှေ့ငှက်ပျောသီးဆိုတာ ဒါကြီးလား .. ဟင်
ဆိုပြီး မောင်တင်မောင်ကိုလက်ညွှေးထိုးမပြောတော့ .. ဦးလရှစ် .. အဲ
ဦးဖိုးပျော့အသုဘာမှာ ငိုရမယ့်အစားအားလုံး ဝါးခနဲထရယ်ကြပါရော့
လား .. ဟင် .. ပြစ်းပါဦး .. နှင့်ရွှေ့ငှက်ပျောသီးလေး ငါကြည့်ရ
အောင် .. ဆိုတော့ဖြစ်ချင်တော့ မောင်တင်မောင်ဆီမှာကလည်း
နောက်ဆုံးလက်ကျွန်စားဖို့ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကျွန်နေတယ်...
လှအေးအမေအဘွားကြီးကလလည်း ထအော်နောကတော့ သူလည်း
လနိုင်ပြီး ငှက်ပျောသီးကို ပေါင်ကြားထည်ပိုက်မိတယ်.. အဲဒါကို
မြင်တော့ အသုဘလာတဲ့လူအားလုံး ဝါးခနဲထရယ်ကြပြန်ရော ..
အားလုံးကလည်း မောင်တင်မောင် ရွှေ့ငှက်ပျောသီးကြီးမြင်ထား
တာကိုး .. အဝေးကကြည့်တော့ .. အဲ .. ငှက်ပျောသီးပါပဲ”

ကားဆရာတဲ့ တိုးတိုးဖွွ့စွာရယ်သံကြားရင်း။ ဒါကို ဘွားစမ်း
မြော်လည်း ပါးစပ်အရှိန်ရနေပြီးဖြစ်၍ထင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်မှာလ .. နှင်ပြောတဲ့ ဝင်းဝင်းမှည့်မှည့် ရွှေ့ငှက်ပျော
လေး .. ငါကြည့်စမ်းပါရစေ .. ဆိုပြီး မောင်တင်မောင်ဝှက်ထားတဲ့

မြတ်စွဲကြပ်စောင်

ရွှေငါးပျောကို အတင်းဝင်ဆွဲမယ
လုပ်လို လူတွေကဖမ်းထားပေး ရတယ
...

“အဲ . . အသုဘပိုတဲ့ကြားထဲ
လှအေးအရင်ယောကျိုး ဘခေါ်ရဲ့
အမေ ဒေါကာတစ်ကြီးလည်းပါနော
တာကို . . ဒေါကာတစ်ကလည်း နှယ်
နှယ်ရရမဟုတ်ဘဲ လှအေးကိုတင်
မောင်နဲ့သူသား အုတ်ဂူပေါ်တွေ့တော့
ဒေါသထွေက်တာပေါ့ . . . ဒါနဲ့ပဲရှေ့
ထွေက်လာပြီး ”

“ဟင် . . ကောင်မင့်သား
သေတာမှုဂူမခြောက်သေးဘူး . . .
နိုင်က ငါသားမျက်နှာမှုမထောက် . .
နောက်လင်နဲ့ ငါသားအုတ်ဂူပေါ်
မြိုင်လာကျေနေတာပေါ့လေ . . . သေ
သွားတဲ့ ငါသားမျက်နှာ နည်းနည်း
ထောက်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ဆဲ
တာပေါ့ . . . ဒါကိုလှအေးတလည်း သိ
တဲ့အတိုင်း သိပ်အတင်ခံတာ မဟုတ်
ဘူး . . . မျက်လွှာလေးချုပြီး ကိုဘခြား
မျက်နှာကို ထောက်ပါတယ် အမေရဲ့
ဆိုပြီး မျက်ရည်စမ်းစမ်းနဲ့ပြန်ပြော
တယ်”

သေသွားတဲ့ ငါသားမျက်နှာ
နည်းနည်း
ထောက်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုပြီး
ဆဲတာပေါ့

နှစ်ပြည့် မူရမိန္ဒာ

“အဲဒီတော့မှ ဒေါကာတစ် လည်း ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်ပြီး ..”

“ဟင် .. ငါသားမျက်နှာကိုထောက်တယ် ဟုတ်လား ..
နင်တိုဘာနဲ့ထောက်ကြတာလဲ .. ငါသားမျက်နှာကို ဘာနဲ့ထောက်
ကြတာလဲ .. ဒီကောင်မ ငါပါးဆွဲချမယ် .. ဆိုပြီး ဝရှိန်းသုန်းကား
ကိုဖြစ်နေတော့တာ .. သော် .. ဒီဆေးလိပ်မီးက သေပြန်ပြီ”

ဘွားစမ်းမြဲလည်း ပြောရင်း သူ့ဆေးလိပ်ကိုရှိက်ဖွှာပြော၏။
တစ်ခါတော့ ကားဆရာကအလိုက်သင့် မီးခြစ်ကမ်းပေးပြန်၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ .. ကားဆရာရေ့ .. .”

ဆေးလိပ်ကို မီးပြန်ညိုသည်။ ပြီးနောက်ဆေးလိပ်ကို မီးရဲ
အောင်ဖွှာကာ .. .

“အင့် .. မီးခြစ်ပြန်ယူ ကားဆရာရေ့ .. .”

ဟုဆိုရင်းမီးခြစ်ပြန်ကမ်းပေး၏။ ဘွားစမ်းမြဲကသူ့ဆေးလိပ်
ကို မီးခိုးပြန်မှုတုတ်ကာ .. .

“သူတို့ဟားပြီး ဘာကြောလို့ခြောက်လလားပဲ .. သားအကြီး
ပလာထူးကိုမွေးတာပါပဲ .. ယောက်ဗျားလေးတစ်ယောက်ကို ခြောက်
လနဲ့မွေးတာဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့် .. ဒါဘယ်သူ့ကလေးဖြစ်
မယ်ဆိုတာ .. .”

ကားဆရာက ပြီးသွားသည်။

“ရုပ်ကလည်းဘမောရှုပ်... နိတ်ကလည်း ဘခြောစိတ်..
ဒါကိုတောင် လူအေးက သူနဲ့တင်မောင်နဲ့ကလေးဆိုပြီး စွဲတ်ငြင်း
တာ .. . စဉ်းစားကြည့်လေ .. ဘယ်ယောက်ဗျားလေးက ခြောက်လနဲ့
မွေးမှုလဲ .. . သူတို့ သခိုင်းထဲခိုးပြေးသွားထဲက ဒီပိုက်ကပါလာလို့
ပေါ့ .. . ဟုတ်ဘူးလား .. . ဒါတောင် အခုံတင်မောင်သေတော့ သရဲ
မြောက်တယ်လေး ဘာလေးနဲ့ပြောသေး .. ဘခြောအမေ ဒေါကာ

ရှင်ဘဏ်တော်

တစ်ကြီးပြောလည်းပြောချင်စရာ ... ”

ဘွားစမ်းမြှုကစကားစဖြတ်ပြီး ဆေးလိပ်ကို အရသာခံ
သောက်နေ၏။ အတန်ကြာမှ .....

“ပြောရးမယ် ကားဆရာရေ .. လျအေးအရင်ယောကုံး
ဘခြားအမေဒြေကာတစ်ကလည်း ကာတစ်ဆိုတဲ့နာမည်အလကား
ရခဲ့တာမဟုတ်ဘူး... သူနာမည်ရင်းက .. မခွေးမဆိုလား..
မဆိတ်မဆိုလား... နာမည်ကတိရွှေ့နှင့်နာမည်ခံပါလျှော်ပဲ ..”

ကားဆရာပြီးသွား၏။ ဘွားစမ်းမြှုဆတ်၍ ...

“အဲ သူနာမည် ဒေါကတစ်ဖြစ်သွားတာက သူယောကုံး
ဘခြားအဖေ ဦးတောင်ကျော်ကြောန့်ပေါ့ ...”

ဘွားစမ်းမြှုက သူဘာသာသူ မျက်နှာရှုံးမဲ့ရင်း ..

“နာမည်က တောင်ကျော် .. ဝါသနာကလည်း မသေးဘူး
ဆရာရေး .. အတိပွဲဝါသနာပါပိုကလည်း ရှာမှုရှား... ဘယ်မှာပွဲ
ဖြစ်ဖြစ် တောင်ကျော်ရောက်ပြီးသား... ပေါင်းတာတောင် လူငယ်
တွေ့နဲ့ပဲပေါင်းတာ ...”

ကားဆရာက ဘက်မှန်မှတစ်ဆင့် ဘွားစမ်းမြှုကိုလှမ်းကြည့်
သည်။

“ဘယ်လောက်ထိလဲဆို တစ်နေ့ကျတော့ လူငယ်လေး
တွေ့နဲ့အတူ ထိုင်နေရင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူတို့ရှုံးဖြတ်
သွားရော .. အဲဒီမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဖြတ်သွားတဲ့
ကောင်မလေးနောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ...”

“ဟေ့ကောင် .. ကောင်မလေးရဲ့ ကာတစ်ကမဆိုးဘူးနော”

“ဆိုပြီး နောက်တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောပါလေရော ..
ဒါကို ဦးတောင်ကျော်ကြားတော့ .. ဘာလ ကာတစ် .. ကာတစ်

ဆိုတာ ငါမကျေးမှုးဘူးပေါ့နော့ .. ဆိုတော့ .. လူငယ်လေးတွေ
ကလည်း ... ”

“ဟာ .. ဦးတောင်ကျော်ကလည်း ကာတစ်ဆိုတာ မန္တလေး
ဘက်ကစကားဖူး .. မိန့်ကလေးတွေခဲ့တင်ပါးကို ပန်းစကားအဖြစ်
ပြောတာဆိုပြီး ရှင်းပြတယ်”

“အဲဒိုစကားကို ဦးတောင်ကျော်က သဘောကျွေားတယ်”

ဘွားစမ်းမြေက ဆေးပေါ့လိုပိုးမသောအောင် ခပ်မြန်မြန်
နှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ မိုးလည်း ရဲခနဲနော့၊ မီးခိုးလည်း အများပြုးထွက်
မှ မီးခိုးတို့အရသာခံမှုတ်ထူတ်ပြီး ...”

“တစ်နေကျတော့ ဦးတောင်ကျော်ရဲ့ဒေါကာတစ် .. အဲ
လေ .. အဲဒိုတူန်းကနာမည် ဘာပါလို့”

ဘွားစမ်းမြေက သူဘာသူပြောပြီး သူဘာသာသူပြန်စဉ်းစား
သည်။ အတန်ကြာမှ ...”

“သော် .. မှတ်မိပြီ .. မှတ်မိပြီ .. ဒေါကဆင်မ .. ဒေါ
ဆင်မ .. ဒေါကဆင်မနဲ့ဦးတောင်ကျော်ထိုင်နေတူန်း .. ကိုယ်လုံးလှ
လှကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြတ်သွားတော့ ဦးတောင်ကျော်က
ဒါမျိုးပြင်ရင် မနေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား .. ဒါနဲ့ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်
သူပါးယ်က ..”

“တောက် .. အောင်မလေး ကာတစ်ကတော့ .. လှမှုလှ”

“ဆိုပြီ ထွက်သွားရော .. ဒါကို .. သူမိန့်မ ဆင်မကြား
ပြီးမေးပါလေရောလား .. ကာတစ်ဆိုတာဘာလဲပေါ့ ..”

“ဒါနဲ့ ဦးတောင်ကျော်ကလည်း ကာတစ်ဆိုတာအမှန်အ[း]
တိုင်းပြောလို့မှုမဖြစ်တာ .. သူနှာဘူးကျတာသိသွားမှာကိုး ..”

“ဒါနဲ့ပဲ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ..”

မူလအကြောင်း

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မိန့်မရာ .. ကာတစ်ဆိုတာ မျက်လုံး ကို
ပြောတာ .. ခုနါက ကောင်မလေး
ကာတစ်လှယ်တယ်ဆိုတာ မျက်လုံးလှ
တာကိုပြောတာဆိုပြီး လိမ်ပြောလိုက
ပါရောလား ..”

“ဒါကို သူမိန့်မ ဆင်မက
လည်းမှတ်ထားတယ် .. ကာတစ်ဆို
တာ ခွင့်ဝင်လာရင် သုံးရအောင်ပေါ့
ကားဆရာ ရေလေးများရှိမလား ..
အာခြာက်လွန်းလို ..”

ဘွားစမ်းမြှေက ဖြတ်ပြော၏။
ကားဆရာက ကားအံထဲက ရေတစ်
ဘူး ထူတ်ပေးသည်။ ဒါကို ဘွားစမ်းမြှေ
က လွမ်းယူပြီး ..

“သာဓားတော် .. သာဓား
ဆိုပြီးရေဘူးကို မေ့သောက်
ခုလိုက်၏။

“ဟား .. ရင်စိုးအေးသွား
တာပဲ .. ရော့ရော့ .. ကားဆရာ ..
ရေဘူးလေး ပြန်သိမ်းလိုက်ပါဉီး ..”
ဟုဆို၍ပြန်ပေးတော့ ကား
ဆရာက ..

“ရတယ် ရတယ် .. အဘွား

ကိုယ်လုံးလှ လုကောင်မလေး
တစ်ယောက်ဖြတ်သွားတော့
ဦးတော်ကျော်က ဒါပျီးမြှင့်ရင်
ယနှစ်ဦးမဟုတ်လား

တော်ဝါပြီးမှတ်စုံ

ပယ္ယားလိုက်”

ဘွားစမ်းမြေက ရေဘူးကိုပြန် ယူလိုက်ပြီး . .

“သော် . . ခေတ်လူများကျတော့ . . ရေကိုတောင်ဘူးသွေပ်
ရောင်းတယ်. . တို့များတိုန်းကတော့ ကာတစ်တောင်ဘာမှန်းမသိခဲ့
ပေါင်း . . ကာတစ်ဆိုတာ ဆက်ပြောရအိုးမယ် . . ”

ဆိုပြီး ခုန်ကစကားကိုပြန်ဆက်သည်။

“ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ကျတော့ ဟိုဘတ်ချာမှာပွဲဖြစ်ပါလေရေး
လား . . ကားဆရာရဲ့ . . ”

ကားဆရာက သူခံပေါ်လျှော့ချုပြီး ဘွားစမ်းမြေစကားကို နား
ထောင်၏။

“ပွဲဖြစ်တော့ ထဲးစံအတိုင်းတောင်ကျော်က . . မနေနိုင်
ဘူး . . ပွဲသွားမယ် တကဲကဲလုပ်တော့တာပေါ့ . . ဒေါ်ဆင်မက
လည်းပွဲကမကြိုက် . . ဒါပေမယ့် သူယောကျားကိုလည်းစိတ်မချု
တော့လိုက်ရတာပေါ့ . . သူယောကျားတောင်ကျော်ကလည်း သိ
တယ်မဟုတ်လား . . ဒါကြောင့်လိုက်ရတာ”

“ပွဲကလည်း အထက်လိုကမှန်းမသိ . . ဦးတောင်ကျော်က
တော့ဟုတ်တာပေါ့ . . သူက ပွဲကြိုက်မောင်ကိုး . . ဒေါ်ဆင်မက
သာ ပြဿနာတက်နေတော့တာပေါ့ . . သူခများ ပွဲကလည်းမကြိုက်
ပွဲခင်းထဲအိုင်ဖို့ကျတော့လည်း ဆိုင်းသံဃံးသံဃံးလူအများကြား အိပ်က
မအိပ်တတ် . . အိမ်ပြန်ဖို့ကျတော့လည်း သူယောကျားတောင်ကျော်
အကြောင်းသိနေတာနဲ့ပဲမပြန်ရဲ့ . . ဒီလိုနဲ့ပဲ ပွဲခင်းထဲမှာ တစ်ညလုံး
ကြောင်းစီစီနဲ့ထိုင်နေရတာပေါ့”

“ပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်တော့လည်း အိမ်မှာမနက်ခင်းကြီးဆိုတော့
အိပ်လိုကမဖြစ် . . ဒါနဲ့ပဲ အိပ်ရေးပျက်တဲ့မျှကိုနှာကြီးနဲ့ အိမ်ရွှေထွက်

နှစ်ဘက်တော်

ထိုင်နေပါရောလား

“ဖြစ်ချင်တော့ သူထိုင်နေတဲ့အချိန်ကျမှုကောင်လေးနစ်
ယောက်က ဖြတ်သွားပါလေရဲ့... ဒေါ်ဆင်မမျက်လုံးကြီး မို့အစ်နေ
မြင်တော့မေးတာပေါ့ ...”

“ဒေါ်ဆင်မ... ဒေါ်ဆင်မ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... မျက်
နှာလည်းမကောင်ဘူး... မျက်လုံးကြီးလည်း မို့အစ်နေတာပဲ...
ဘဖြစ်တာလဲ ...”

ဆိုတော့ ဒေါ်ဆင်မကလည်း သူခွင်ဝင်လာပြီကိုး .. အပါ
ပြောမယ်ပေါ့ ... ဒါနဲ့သက်ပြင်းကိုခပ်ဆောင့်ဆောင့်ချုပြုး ...

“မပြောချင်ပါဘူး မောင်ညိုတူရယ် .. နှင့်တို့ဦးတောင်
ကျော်လုပ်တာပေါ့... တစ်ညွှန်လုံးလည်းမအိမ်ရဘူး... မနက်အထိ
ဆိုတော့ ကာတစ်တွေကိုကျို့နေတာပဲ ... တဲ့ ...”

ဘွားစမ်းမြှုပ်ကားကို ကားဆရာတထူးရယ်၏။ ဒါကို ဘွား
စမ်းမြှုပ်က လိုက်မရယ်ဘဲ ရေဘူးအဖွဲ့ကိုဖွံ့ဌုံးရင်း ...

“သူစိတ်ထဲမှာတော့ ကာတစ်ဆိုတာ မျက်လုံးပဲထင်နေတာ
တိုး... သူယောက်ရားတာလည်း ဒီလိုပဲပြောခဲ့တာ... ဟိုဘက်က
သိတဲ့ကာတစ်ကတစ်မျိုးလေ... တစ်ညွှန်လုံးလည်းမအိမ်ရဘူး...
ကာတစ်တွေကို ကျို့နေတာဆိုတော့ ...”

ကားဆရာတရယ်ရင်း ကားဘက်မှုန်ထဲက ဘွားစမ်းမြှုပ်ကို
ပြန်ကြည့်သည်။ ဘွားစမ်းမြှုပ်က ရေတစ်ငုံမော့သောက်ရင်း ...

“အဲဒို့ကတည်းက ဘရွာအမေနာမည် ကာတစ်... ဒေါ်
ကာတစ်ဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

ကားဆရာတိုးတို့ဖွံ့ဌုံးရယ်သည်။ ကားလေးကတော့ တလိမ့်
လိမ့်၊ တပြီ့မြဲပြီ့သွားနေဆဲ .. ဓမ္မတေးသံနှင့်အတူ ငါးညည်းသံ ဟို

တစ်ကွက်၊ သည်တစ်စကြားနေရသည်။

“ကားဆရာ . . သံမျှင်းကဝေးသေးလား . . . ”

ကားဆရာက အပြင်ဘက်တို့ ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း . . .

“သိပ်တွေ့မဝေးတွေ့ဘူး . . အဲ . . ဒါပေမယ့် ဒီအရှိန်
နှစ်းနဲ့ဆို နောက်နာရီဝါက်လောက်မောင်းရှိုးမှာ . . ”

ဘွားစမ်းမြှု ခေါင်းညီတ်၏။ နောက်မှ သူဘာသာသူ ညည်း
တွားသလိုဟန်မျိုးနှင့် . . .

“သော် . . . တင်မောင် . . . တင်မောင် နှင်ရောက်ဖို့ နာရီ
ဝက်လောက်လို့ရှိုးမှာပေါ့နော် . . အင်း . . ဒီအတိုင်းဆို ဟိုကောင်မ
လျအေးလည်း ခေါင်းတွေ့မှုးနောက်အောင် ငိုချင်ယောင်ဆောင်ရှိုး
မယ် . . ကြည့်ကိုမရဘူး . . ”

ဟုဆိုကာ သူတို့အနောက်မှလိုက်လာသော ကားကိုင့်ကြည့်
သည်။ ပြီးမှ ရတနာသိုက်ကို ရုတ်တရာ်တွေ့လိုက်ရသော အသံမျိုး
ဖြင့် . . .

“ဟိုမှာတွေ့လား . . ကားဆရာလေး . . ဟိုမှာ ကားခေါင်း
ခန်းမှာ မျက်နှာကို လက်ထိုင်ပတိနဲ့အပ်ပြီး ငိုနေတဲ့ကောင်မတွေ့လား
အသားညီညီမျက်နှာမှာ ပါးကွက်ကြားကြီးနဲ့လေ . . အဲဒါ . . အဲဒါ
လျအေးပေါ့ . . ”

သူည့်နဲ့ပြရာသိလိုစိတ်နှင့် ကားဆရာက ဘက်မှန်ထဲမှုကြည့်
သည်။ ဘက်မှန်ထဲမှု ရုတ်တရာ်မမြှင့်ရသေး၍ ဘက်မှန်ကိုနေရာ
ချွေကြည့်သည်။

“ဟိုမှာတွေ့လား . . အဲဒါမှာ မျက်လုံးပြူးပြူး . . . နှာခေါင်း
လန်းလန်းကောင်မလေး . . အေး . . အဲဒါ လျအေးပဲ . . ကောင်မ
ကြည့်ပါလား . . ငိုသာင့်နေတာ မျက်လုံးကဂါကြာမပြီမူးအဲလိုပဲ”

မြန်မာ့ကျင်းမွှေး

ကားဆရာက မလှအေးကိုတစ်လျည့်၊ ဘွားစမ်းမြှုပိုတစ်လျည့် ပဲကြည့်၏။

“အဲဒီကောင်မပေါ့... တစ်ခါကလည်း မပြောချင်ဘူး... ပလာတူးမွေးပြီးသိပ်မကြာဘူး... မောင်တင်မောင် သစ်ကားလိုက် နေတဲ့အချိန်ပေါ့... သစ်ကားကလည်း တစ်နှစ်နေ့အလုပ် ကောင်းရင်မန်ည်းရတာကိုး... ငွေကလည်းရွင်တော့ တစ်မိသားစုံလုံး ရှိနိုင်ဖြို့တက်ပြီး ဘုရားဖူးကြမယ်ပေါ့... မောင်တင်မောင် ရယ်... သန်းခိုရယ်... ကျွန်းမရယ်... လျအေးရယ်... ပလာတူးရယ်... အဲ... သန်းခိုသိုး ကျောက်ပေါက်လည်းပါတယ်”

“သွားမယ်ဆိုကတည်းထဲ... ကောင်မက အဟောင်းတန်း စကပ်တို့ကြီးတစ်ထည် ခုနစ်ရာနဲ့ဝယ်လာတယ်... ကြည့်ပြီး... စကပ်ကလည်း ပေါင်လယ်လောက်လေး...”

“ငါတို့ကတိုင်းတားတာပေါ့နော်... လျအေး... နင်က ကလေးအမောလည်းကလေးအမေ... မျက်နှာကြီးကလည်း ဘတ် လဘိုင်လိုက်နေပြီ... နောက်ပြီး နှစ်တင်ပါးဆုံးကလည်း တံခါ်ကိုလောက်မှာသွားလည်နေတော့ ဒီစကပ်ကြီးထိုသွားရင် လုံမှာ မဟုတ်ဘူး... လမ်းသွားရင် တွေ့ကရာလူ ပြီမ်းခြောက်နေတဲ့ အပြင် ထိုင်ရင်လည်းထိုင်တဲ့နေရာ ကျွဲ့ခြေရာ ခွဲကြုံကြီးထင်နေလိမ့် မယ်... ရှင်းပြတယ်... မရဘူး”

ကားဆရာထဲမှ ခပ်သဲသဲရယ်သံကြားရ၏။ နောက်ဘက်မှန် ထဲမှ အနောက်ကားတွင် လင်ယောကုံးသေဆုံးခြင်းအတွက် ပူးဆွေး စွာလိုက်ပါလာသော လျအေးကိုကြည့်၍ ရယ်ပြန်သည်။

“စဉ်းစားကြည့်လေ... စကပ်ကပေါင်လယ်... သူတင်ပါးဆုံးက တံခါ်ကိုခွဲက်မှာပတ်ချာရမ်းနေတော့... ဘယ်လိုလုပ်လုံမှာလဲ

.. နောက် .. သွားမှာကလည်း ဘုရား .. ”

ဘွားစမ်းမြှက ဆေးလိပ်ပွဲရမလို ရေပဲသောက်မလိုလုပ်သည်။ နောက် ကားဆိုဟုခုံပေါ် ခြော်စ်လုံးလွှဲတင်ရင်း စကားဆက်၏။

“ကံကြီးပါတယ်အေ .. ဘုရားပေါ်ထားနဲ့လုံချည်နဲ့မှ မတက်ရင်မရဘူးဆိုတာနဲ့ပဲ လျအေးအဲဖို့စကပ်မဝင်ရတော့ဘူး .. အဲဒီတော့မှ သူကိစ္စအဆုံးသတ်တော့တယ်။ ကားဆရာ ဆေးလိပ်တို့လေး ပစ်ချိုင်လိုရမလား .. ”

ကားဆရာက ကားမှန်ချေပေး။

“ဟဲ .. အပြင်မှာ အတော်မူတာပဲ”

ရုတ်တရက်ထိတွေ့လိုက်သော ပြင်ပအပူရှိန်ကြောင့်ဘွားစမ်းမြှေအံသုတေသနီးပြောသည်။ သူစိတ်ထဲမှာကားထဲကလိုပဲ အပြင်မှာအေးနေလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားတာတိုး။ ကားတံခါးမှန်ကြီး ပြန်ပိတ်လိုက်မှ ..

“သော် .. ဒီလိုတော့လည်း အေးသား .. ”

ဟုဆို၍ စကားတို့ထပ်ဆက်ကာ ..

“အင်း .. ဒီလောက်အေးပုံမျိုးကတော့ လျအေးတို့အေးခဲ့သလောက်တော့ အေးပေါင်တော် .. အဲဒီဘုရားသွားတုန်းကပေါ့”

ဘွားစမ်းမြှက စကားဂုံးစလိုက်သည်နှင့် ကားဆရာမှာ အတ်လမ်းအသစ်တစ်ပုံပဲ နားထောင်ရတော့မည်သိနော်၍ထင့် ခေါင်းထောင်လာ၏။

“အဲဒီတုန်းက မိသားစုအလိုက် ဘုရားသွားကြတာလေ .. မောင်တင်မောင်အဆင်ပြေတုန်းကပေါ့ အိုး .. ကလေးတွေလည်းပါ .. လူတြီးတွေကလည်း များနဲ့ လိုင်းကားကျော်ကျော်ပေါ် ကျုပ်ည်

မြတ်စွဲကြောင်း

ပါဘ္ဒာကြတယ်။ ဒီကြားထဲ ကားပေါ်
မှာ လျအေးသားပလာတူးက ထိုပါ
လေရေ ... အမှန်တော့ ကလေးက
ကားပေါ်လူကျပ်လို့ မွန်းပြီး ငိုတာပါ
... ဒါကိုလျအေးက ဘာလုပ်တယ်
မှတ်သလဲ ... ”

“အင်း ... ကလေးက နှီးဆာ
လို့ ငိုတာဖြစ်မယ်... သားချို့မှ
လား”

ဆိုပြီး မေးတယ်... အမှန်
က ပလာတူးက နှီးဖြတ်ထားပြီးပြီး...
ကလေးကဘာသိမှာလဲ... အမေမေး
တော့ခေါ်မြိတ်တာပေါ့ ... အဲဒါ
ကိုလျအေးက ...

“အေး ... အေး ... အမေ
ကြီးစားကြည့်မယ်ကွယ် ...”

“ဆိုပြီး လုံချည်အစကို ဆတ်
ခန့်မလိုက်သေးတယ်... မဆီမဆိုင်
တော် ... ပြီးမှ အကျိုးကိုအောက်က
မလှန်ဘဲ အပေါ်ကကြယ်သီးဖြတ်ပြီး
ကလေးနှီးတိုက်တာ... တဲ့ ... လုပ်ပုံ
ကြည့်ပြီး... ငါမှာရှုက်လိုက်တာပြော
မနေနဲ့... တွေ့တဲ့လူတိုင်း မျက်နှာလွှဲ
နေရတယ်... ဟုတ်တယ်လေ ...”

လုံချည်အစကို ဆတ်ခန့်
မလိုက်သေးတယ်... မဆီ
မဆိုင်တော်... ပြီးမှ အကျိုးကို
အောက်ကမလှန်ဘဲ

နှစ်ပြည့် မူရမိန္ဒ

မိန်းမဟိုင်း ကလေးနှုတိကြတာချည်းပါပဲ .. ဒါပေမယ့် အကျိုး
အောက်နားစလေး မသိမသာလှစ်ပြီး လူမမြင်အောင်တိုက်ရတာ
... သူ့အလှည့်ကျမှ လူကြား သူကြားအကျိုးအပေါ် ကြယ်သီးဖြတ်
တိုက်ရတယ်လို့ .. သူမူ့ မရှုတ်”

ပြောရင်းဘွားစမ်းမြဲ သူ့အတွင်းခံအောင်ကိုစမ်းပြန်၏။ခေက
နေတော့ သူလက်ထဲဆေးလိပ်တစ်လိပ်ပါလာသည်။ ပြီးနောက် ..
ဆေးပေါ့လိပ် ယင်ကိုကုတ်ခြစ်ပြီး မီးညိုလိုက်သေး၏။ ဆေးလိပ်မီးစွဲ
မျှရဲနေအောင်ဖွာပြီး ...

“မြို့ပေါ်ရောက်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ .. ဘုရားဖူးတာက
နည်းနည်းရယ် .. စားလိုက်တဲ့အစား .. ဟင် .. မီးပုံချွေထူးဆို
လား .. ခေါက်ဆွဲကြော် .. ပြီးတော့ ဆူးလေဘေးမှာ ပဲဟင်းနဲ့ပြား
စမူဆာ... ကိုးမားပလာတာ .. မန်ကျည်းဖျော်ရည် .. တားလို့
တောင်မရဘူး .. ဒါပေမယ့် ချက်ခြင်းဝနှင့်လိုက်တာပဲ”

ဘွားစမ်းမြဲ စကားစဖြတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှုဘေးဘီ ငေး
ရင်း ...

“ကောင်မ တစ်ခုပြီးတစ်ခုစားပြီးဘာကြာထို့လဲ .. နောက်
အိုးပွင့်တော့တာပဲ ...”

“ဘာလူ .. နောက်အိုးပွင့်တယ် ဆိုတာ ..”
ဘွားစမ်းမြဲစကားကို ကားဆရာတေဖြတ်သေး၏။ ဒါကို ဘွား
စမ်းမြဲကမျှက်လုံးလေးပြားပြီးပြီး ...

“နောက် အိုးဂင်းပို့တိုင်ဖူးပွင့်တာလေ .. ဘူးဆိုလိုပေါ့
ဘူးဆိုအဖူးပွင့်သလို .. သိပါဘူး .. မောင်ရင်တို့ ကားသမား စကား
လို့ပြောတာပဲ ... စပယ်ယာတွေပြောတာပါ.. မောင်တို့လို့ ကား

မြတ်စွဲကြည်ခံ

ကောင်းသမားတွေတော့ ဟုတ်ဟန်တူပေါင် .. ”

ကားဆရာက ခပ်ဟတေသယ်။ ဘွားစမ်းမြှုံးသာ ဆက်၍ ..

“အဲဒါနဲ့ကောင်မ နောက်အိုးပွဲ့ပြီး တောက်ဘက်ပြေးမှလို မြောက်ဘက်ပြေးရမလိုနဲ့ ဆူးလေကိုပတ်ပြီးအိမ်သာရှာတာ.. ဘယ် မှာမှုမတွေ့ဘူး .. ဘယ်တွေ့မှာလဲ .. ငါတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရန် ကုန်မြှုံးထဲအနဲ့ရောက်ဖူးတာမှာမဟန်တာ .. ”

“လက်မတင်လေးပါတော် .. ဆူးလေမီးပို့ငွေးမှာတွေ့တာ.. ကောင်မ .. ရတနာသို့ကိုတွေ့တာကျနေတာပဲ .. လှစ်ဆို ခုန်ဝင်သွားတော့တာ .. ”

“အိမ်သာထဲရောက်မှ အဲ .. ကောင်မဒုက္ခရောက်တော့တာ.. အိမ်သာက တို့လိုရှိုးနိုးအိမ်သာမဟန်ဘူး .. ဘိုတိုင်ဆိုလား .. ဘာလား .. အိမ်သာခုံအမြှုံးကြီးလေ .. အဲဒါကြီး .. ”

ဘွားစမ်းမြှုံးဆေးလိုပို့ကို တစ်ဖွားနှစ်ဖွားနှစ်လိုက်သေး၏။
ပြီးမှ ..

ကောင်မလည်းမထားဘူးဆိုပြီး ဖိန်းကရေးဆွဲပြီး အဲဒို့ ဘိုတိုင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်တက်ထိုင်လိုက်တယ်။

ကားဆရာက တိုးတိုးဖွ့့ဖွဲ့ရယ်သည်။ ဘက်မှန်ထဲမှ လှအေးကိုပြန်ရှာကြည့်သည်။ ယယာကျော်ဆုံး၍ ငို့နေသောလှအေးကို မြင်တော့ ရယ်ပြန်သည်။ ဘွားစမ်းမြှုံးသာ မသိလိုက်မသိဘာသာနဲ့ ..

“သူပြန်ပြောပြတယ်သိလား .. ”

“အမော့ .. သမီးတစ်သက်မှာလေ .. အဲဒို့လောက်တစ်ခါမှ မပျော်ဖူးဘူး .. ကိုဘချောနဲ့ညားတုန်းကလည်း အဲလောက်မပျော်

နှစ်ပိုင်း

ဘူး . . မောင်တင်မောင်နဲ့ယူတုန်းကလည်း အဲလောက်မပျော်
ဘူး . . အား . . ပေါ့ထွက်သွားတာလေ . . ခေါင်မိုးပါမတိုက်
တတိုက်ပဲ . . တဲ့ . . ကောင်မပျော်တာ . . ပျော်တာ . . ”

ကားဆရာက ပြီးရင်း ဘွားစမ်းမြတ်လျဉ်ကြည့်သည်။
“သိပ်မကြာဘူး . . ကောင်မ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ”
“ရေအိုးကြည့်တော့လည်း ရေအိုးမတွေ့ . . စတူရှာတော့
လည်းစတူဗျာစမရှိနဲ့ ဘာလုပ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ် . . ကိစ္စက
လည်းတဲ့နေပြီ . . ထိပ်ဖူးခရောက်လည်း ပြန်ငံပြီ . . ဒီအိမ်သာမျိုး
ကလည်း သူတစ်ခါမှ မတက်ဖူးတော့ဒုက္ခပေါ့ . . ဒါနဲ့ဘယ်လိုလုပ်
ပစ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး . . အပြင်မှာကလည်း သူကြာနေလိုခိုပြီး
နောက်လူတွေက တံခါးတုန်းဒုနေပြီ . . ”

ဘွားစမ်းမြဲ စကားစပြေတိပြီး အေးလိပ်ကိုရဲနေအောင်ဖွား
လိုက်သေး၏။ အားရသွားမှုဆက်၍ . .

“ကောင်မက အပါးတော့အပါးလျှော့ . . သူထဲ့အထက်ဆင်
ကို တစ်ပတ်လုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တာ”

ဘွားစမ်းမြဲက ဓမ္မဘာသာသူပြောပြီး သအောကျစွာပြီး၏။
“တော်သေးတာပေါ့ . . ဟိုဂိုင်ပိတ်ထိပ်ဖူးမလွှတ်တာကြီး
ဝတ်လာလိုကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲဟေ့ . . လူအေးတို့ ဘယ်လို
လုပ်မှုးလဲလိုမြင်ယောင်သေး . . ဟင်း . . ဟင်း . . ”

ကားဆရာက သူနှစ်အတူ လိုက်ရယ်၏။
“အားလုံး ကိစ္စပြီးတဲ့အထိ ဟိုကောင်မအပြင်မထွက်သေး
ဘူး . . အုတ်နံရုံမှာထောင်ထားတဲ့ပိုက်တစ်ခုတွေ့တော့ ယူကြည့်
သေးတယ် . . စပ်စုချက်လေ . . စပ်စုချက် . . ”

“ပိုက်ကလည်း ပိုက်အဖြူလေး . . ထိပ်မှာကလည်း ကော်

မြန်မာ့ကျင်းမွတ်

ဖူးတော့ စာတိတွေဘာ တွေလိုက်မှာ
လည်း ကြောက်ရသေးတာကိုး"

"ဒါနဲ့မရဲတရနဲ့ပဲ .. အသေ
အချာအနီးကပ်ကြည့်တယ်.. ဘာမှ
မတွေ့ဘူး... ငရ်ကောင်းဘူးလိုအ
ပေါက်လေးပဲတွေ့ရတယ် နောက်မှ
ပိုက်အကောက်ရဲ့နောက်က အဖွဲ့လေး
တွေကိုမြင်တော့ .. အေး .. ဒါဘာ
လုပ်တာလဲမသိဘူးဆိုပြီး နှိုင်ထည့်
လိုက်ထာ ရေက ဖရူးဆိုပြီး မျက်နှာလီ
ပန်းထွက်လာတာ တစ်ကိုယ်လုံးကိုခဲ့
သွားပါရောလား"

ကားဆရာတဲ့မှ ရယ်သံကြား
ရ၏။

"ဟ .. အဲဒိုတော့မှ ကောင်
မလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်
နေတော့တာပေါ့... တစ်ကိုယ်လုံး
လည်းရေတွေကခဲ့ကုန်... အပြင်က
လည်းကြာလိုဆိုပြီးတော်းကိုတစ်ခုနှင့် ခုနှင့်
ထုနေ့... မထွက်လို့ ကလည်းမဖြစ်
တော့ဘူး... အဲဒါနဲ့ မထူးဘူးဆိုပြီး
ကောင်မလည်းခ်င်တည်တည်နဲ့ အပြင်
ထွက်လိုက်တယ်"

အပြင်က လူတွေကလည်း

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း

ရေတွေကခဲ့ကုန် အပြင်က

လည်း ကြာလိုဆိုပြီး တံ့ခါးကို

တဖိန်းဒုန်းထုနေ့

နှစ်ယောက်များ

အိမ်သာထဲအကြာကြီးဝင်ပြီး ရေစိတ္တီး နဲ့ပြန်ထွက်လာတဲ့လှအောင်
တစ် တယိုင်းကြည့်နေကြတယ်။
“ဒါကိုလှအေးက ဘာပြောလဲသိလား ..”
“ပူတာနဲ့ ... တစ်ခါတည်း ရေပါချိုးလာခဲ့တယ် ... ပြတ်

ဝတ်ဆင်ပြီးစာမျက်နှာ

နှစ်ဘက်မြတ်

ကရော

ကားဆရာက ဟက်ဟက်ပက်ရယ်သည်။ ဘွားစမ်းမြှက
ဘေးဘီဝေါ်ကြည့်ရင်း ...

“ဟဲ .. ဟိုဟာ တမာပင်မဟုတ်လား ..”

ကားဆရာက ဘွားစမ်းမြှပြရာလှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် .. ရေတမာ ..”

ဘွားစမ်းမြှက ခေါင်းလိုတ်သည်။

“ရေတမာ .. သော် .. တမာမြင်တော့ လွှအေးအရင်
ယောက္ခမျိုးတောင်ကျော်ရဲ့အမေကိုတောင် သတိရမိသေး .. ဟဲ
ကားဆရာ .. ဒါ သီ္မီးဝရောက်နေပြီမဟုတ်လား”

သူအမေးကို ကားဆရာက ခေါင်းလိုတ်ရင်း ..

“အဝင်ဝတော့ရောက်ပြီ .. အထဲထဲရုံးမှာ .. အခုတော့
ရှုံးက ကားတွေပိတ်နေသေးလို့ .. ခဏစောင့်ရုံးမယ် ..”

“ဟော .. ဒီမှာလည်း တမာပင်ပဲဟော ..”

ဘွားစမ်းမြှက ကားဆရာသူ့စကားကိုနားထောင်လား
မထောင်လားမသိ .. ဆက်ပြော၏။

“တောင်ကျော်အမေ ခေါ်သီးဘိုတို့အရင်အိမ်ရဲ့ခြံထဲမှာ
လည်း အဲလိုပဲတမာပင်တစ်ပင်နှုတယ်”

“အရင်အိမ်ဆိုစာ အခုအကွက်သစ် ရှိုက်ပြီးမှာရတဲ့အိမ်
မဟုတ်ဘွားနော် .. ရွှာဟောင်းတုန်းက အိမ်... တောင်ဘက်ပိုင်း
မှာရှိတာ ..”

ကားဆရာကတော့ သူပြောတာသိလိမ့်မည်မထင်။ ဒါပေ
သည့်ဘွားစမ်းမြှက အသေ အချာရှုံးပြော၏။

“ခြံကြီးကိုက ဟီးထနော.. အင်းလေ .. သူတို့က

တော်ဝါပို့မာရှုံးလိုက်

ရွာလူတိုးမျိုးရှိုးတွေကိုး"

ကားက လမ်းရှင်းပိုမို တလိမ့်လိမ့်နှင့်
ရွှေဆက်သည်။ ဘွားစမ်းမြှက ကားသွားသည် မသွားသည်ကိုပင်
သိပုံမပေါ် သူပြောချင် တာဆက်ပြော၏။

"ရွာလူတိုးကမှ ဂျပန်ခေတ်ကိုမိခဲ့ကြတာလေ ... ဂျပန်
ခေတ်မှာတော့ တောင်ကျော်အမေဒီးသီးဘိုက အရွယ်ကောင်းပေါ့"

"တစ်ခါတည်း ဒေါ်သီးဘိုရှိုးဘများစီးပွားရာလိုက်တာ
ဓရာမအိမ်တိုးအပြင် မြဲကျယ်ကျယ်တိုးလည်းပိုင်ပေါ့ ... "

သူမျှက်လုံးထဲမှာတင် ဦးတောင်ကျော်အမေ ဒေါ်သီးဘို ပိုင်
ခဲ့တဲ့ခြုံတိုးကို မြင်ယောင်နေတဲ့အတိုင်း အကျယ်တိုးတိုင်းနေ၏။

"အဲ .. ဒေါ်သီးဘိုမိုဘတွေလည်း ဆုံးပြီး ဒေါ်သီးဘိုတစ်
ယောက်တည်းကျွန်ခိုန် ... သူသား တောင်ကျော်နဲ့တောင်ကျော်နှစ်
ယောက်လည်း လူလားမြောက်ခိုန်မှ ပြဿနာတက်တော့တာ...
ဒါတွေကလည်း တောင်ကျော်ပြောမှုကြားရတာ ဟုတ်မဟုတ်မသိ
ပေါင်"

ဆိုကာဖြတ်ပြောလိုက်သေး၏။ ပြီးနောက် ဘွားစမ်းမြှက
အရွှေ့ကြည့်လိုက်၊ အနောက်ကြည့်လိုက်လုပ်နေသေး၏။ ကားကချိုင့်
အကြိုးကြိုးတစ်ခုကိုဖြတ်မောင်းသွားတာမြှင့်တော့ ထိုးသာအားရ ပြင်

...

"အောင်မယ် .. မင်းကားက ချိုင်းကြိုးတစ်ခုလုံးကျော်လို့
ရပါလားဟေ့.. ဒါပေမယ့်လျှော်အေးယောက္ခာမ တောင်ကျော်တို့တူးခဲ့
တဲ့ချိုင်းကြိုးတော့ ကျော်နိုင်မယ်မထင်ပေါင်"

ဟုဆိုရင်း စကားကိုဆက်ပြန်သည်။ ကားကတော့ သချိုင်း
ရေပိနား တဖြည်းဖြည်းကပ်လာပြီ။

မြတ်စွဲကြည်ခံ

“မှတ်မိသေးတယ် ... အဲဒီတုန်းက တောင်ကျော်တို့လူပါ။ ပေါက် ... သူအမေဒေါ်သီးဘိုလည်း အသက်ဖြို့ပြီ .. ဆယ့်ရှစ်နှစ် လားပဲ ... လူကြီးရောဂါနဲ့အိပ်ရာထဲ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ... ဆွဲနေ ပြီ ... ”

“ဒေါ်သီးဘိုရထားတဲ့ အမွှတွေကလည်းနည်းမှုမနည်းခဲ့ပဲ တိုး ... ဒါကိုတောင်ကျော်တို့ ... တောကျော်တို့က ကြားသာကြား ဖူးတာ ... မမြင်ဖူးဘူး ... သူတို့အမေဒေါ်သီးဘို ... ဒီမြဲကြီးထဲ မှာမြှုပ်ထားတယ်ဆိုပြီးရေးတေးတေးသာသိတယ်... ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာမြှုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာမသိဘူး ... ဒေါ်သီးဘိုတရတနာတွေ မြှုပ်ပြီး တစ်သက်လုံးဆင်းခဲ့ချင်ယောင်နေတာဆိုပဲ ... ဥစ္စာ ခြောက်တာနေမှာပေါ့ ... ”

ကားက ရပ်မည့်နေရာရောက်ခါနီးမှ တစ်ဖက်မှုအထွက် ကားတန်းကြောင့် ခေတ္တာရပ်ထားရသေး၏။

“ဒေါ်သီးဘိုကလည်း သေတွေ့မယ်... မောနေပြီ... တောကျော်တို့တောင်ကျော်တို့ကလည်း သူအမေသာသေသွားရင် သူတို့အမေဒေါ်သီးဘို မြှုပ်ထားတဲ့အမွှတွေမရမှာဖို့လို့ သေခါနီးအတင်းမေးတာပေါ့ ... ”

“အဲ ... မေးတယ်ဆိုတာကလည်း ဒီအတိုင်းအတည်ပြုး မမေးရဘူး... သူတို့ထောင်ယောကဒေါ်သီးဘိုက ဒီအမွှတွေအကြောင်းမေးလိုက်ရင် အရမ်းဒေါသတွက်ပြီး ထရိုက်တာကို... အခုလည်း အမွှလို့တည့်တည့်မေးလိုက်ရင် သူအမေသာခါနီးပြီး တက်သေမှာဖိုးရတာပေါ့ ... ဒါကြောင့် တစ်ဖက်လှည့်နဲ့မေးရတာ”

ကားလမ်းရှင်းပြီ့မို့ ကားတန်းကဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ထွက်ခွာ နေပြီ။ ဘွားစမ်းမြှစကားက မဆုံးသေး ... ။

နှစ်ပိုင်း မြတ်သွေ့

“အမေ .. အမေလည်းဆုံးခါနီးပြီ.. အမေမှာတစ်သက်လုံး
ယျိုဝင်လာတာရှိလိမ့်မယ်... အဲဒါပြောပြုပါလား”

“ဆိုတော့ဒေါ်သီးဘိုက မျက်ရည်တွေကျပြီးခေါင်းလိုက
တယ်... သူ့ခမှာစကားမှကောင်းကောင်းမပြောနိုင်တော့တာ”

“ဒါနဲ့ပဲ ခုနာရေတမာပင်ကြီးလေ .. လမ်းမှာတွေခဲ့တဲ့ ရေတ
မာပင်ကြီး .. အဲ .. အဲလိုရေတမာပင်ကြီးကို လက်ညီးထိုးပြီး လက်
နှစ်ချောင်းထောင်ပြတယ်”

“ဟိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ရတနာတွေပြီဆိုပြီး ချက်
ချင်းခြင်းဆင်းပြီးပြီး တမာပင်အောက်တူးကြတာကလား... သူ
အမေတို့ယိုင်မျက်ရည်တွေနဲ့ လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြတော့ ရတ
နာအိုး နှစ်အိုးရှိမှာသေခြာပြီလေ ..”

“ဒါပေမယ့် ... တမာပင်အောက်သာအမြစ်တွေပြတ်ပြီး
ချိုင်းချက်ကြီးဖြစ်သွားတာ ရတနာအိုးကမတွေဘူး...”

“ဒါနဲ့ပဲ အားမလိုအားမနဲ့ သူ့အမေဆီပြန်လာကြတယ်...
ကားဆရာ... ရောက်ပြီမှတ်တယ်”

တွားစမ်းမြှက စတားစဖြတ်ရင်းပြောသည်။

သူ့အမေးကို ကားဆရာက ...

“ဒီမှာ ရုပ်လို့မရဘူး... ဟိုဘက်ကိုပတ်ရှုံးမှာ... ရုပ်ရ^၁
မှာက ဟိုဘက်မှာ ...”

ကားဆရာ၏အဖြေနှင့်အတူ ကားကလေးက သုသာန်
အပ်ကိုပတ်သွားသည်။ ဒါကိုဘွားစမ်းမြှက ...

“သော်.. နေရာကိုသိနေပြီးမှ ရှာနေတာဆိုတော့ တောင်
ကော်တို့ညီအစ်ကိုနဲ့တောင်တူသေး ...”

ဟု ဆိုရင်းမပြီးနိုင်သေးသော အတ်လမ်းကိုပြန်ဆက်ပြန်

၆၀ အကြောင်း

သည်။

“ဒီလိုနဲ့ ရေတမာပင်အောက်
ရတနာတွေမတွေတာနဲ့ သူတို့အမေ
ဒေါသီးဘို့ဆီ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ပြန်
သွားတာပေါ့”

“အမေ . . အမေလည်း ဆုံး
ခါနီးပြီ . . အမေရဲ့လျှို့ဝှက်ချစ်တွေ
လွှတ်လွှတ်လပ်လ်သာပြော . . ဘာ
မှ အားမနာနဲ့ဆိုတော့ ဒေါသီးဘို့ကြီး
မျက်ရည်ကျပြန်တယ် . . ပြီးတော့
အိမ်ခေါင်းရင်းက သူအမြဲထိုင်နေကျ
ကွပ်ပျစ်ကိုလက်ညီးထိုးပြပြန်တယ်
ပြီးတော့ လက်ညီးသုံးချောင်းထောင်
ပြတယ်”

“အဲ . . ဒီတစ်ခါတော့ သေ
ခုံပြီပေါ့ . . ဘာလိုလဲဆိုတော့ အဲဒီ
ကွပ်ပျစ်ကလေးမှာ ဒေါသီးဘို့က တစ်
သက်လုံး လွှမ်းလွှမ်းဆွေးဆွေးနဲ့ထိုင်
သွားတာကိုး . . . ရောဂါနဲ့အိမ်ရာထဲ
မလဲခင်အထိဆိုပါတော့”

“ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်
လည်းချက်ခြင်းပဲ ကွပ်ပျစ်ကြီးလျှန်ပြီး
တူးကြတာ လက်သုံးချောင်းဆိုတော့
ရတနာအိုးသုံးအိုးပေါ့ ချွေးသံ တရာ့နဲ့

လက်သုံးချောင်းဆိုတော့
ရတနာအိုး သုံးအိုးပေါ့ . . .
ချွေးသံတရာ့နဲ့နဲ့.
အသာကုန်တူးတာပဲ

တော်ဝန်ပြုမှုအကြောင်း

နဲ့အသာကုန်တူးတာပဲ"

"နေသာကုန်သွားတယ် .. ဘမှုမတွေပြန်ဘူး... ဒါနဲ့
ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက် စိတ်လည်းပျက်.. ခွေးတွေလည်း ထွက်ပြီး
ပြန်ရောက်လာတယ်... ပြီတော့ မျှော့နေတဲ့သူတို့အမေကို မရတရ
လူပို့ပြီး... အမေ .. ဘာမှုမြှုမထားနဲ့ .. လျှို့ဝှက်ထားတဲ့နေရာ
တစ် နေရာတော့ကျွန်ုင်းမယ်... အဲဒီနေရာလေးပြောပြပါလားဟင်
...."

"ဆိုတော့ဒေါ်သီးဘိုက မျက်ရည်ကြားတခေါင်းညီတဲ့ပြီး
အိမ်နောက်ဖေးရေချိုးစင်ကို လက်ညီးထိုးပြီး လက်နှစ်ချောင်းထောင်
ပြပြန်တယ်"

"ဟို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ဒီတစ်ခါတော့အပိုင်ပဲဆို
ပြီး ရေချိုးစင်ကြီးလျှန်ပြီးတူးကြပြန်တယ်... အောင်မာ ... ရတနာ
အိုးကနှစ်လုံးဆို တစ်ယောက်တစ်လုံးခွဲယူကြမှာပေါ့... ဒါပေမယ့်
အချိန်တွေသာကုန်သွားတယ်မတွေပြန်ဘူး... လူလည်းဖတ်ဖတ်
မောနေပြီ"

"ဒါနဲ့အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး သူတို့အမေလို့မေးပြန်တယ်
ဒေါသတော့နည်းနည်းထွက်နေကြပြီ..."

"အမေ .. အမေပြတဲ့နေရာမှာ ဘာမှုလည်းမရှိဘူး ...
အမေလျှို့ဝှက်ထားတာဘာလဲ ... ပေါ့နော်"

သူစကားမဆုံးခင်မှာပင် ...

"အမေရေ .. ရောက်ပြီဆင်းတော့လေး... မဆင်းသေး
ဘူးလား"

ဆိုသော သူသမီးသနီးရီအသံကြားမှ ဘွားစမ်းမြဲလည်း

နှစ်ဘက်တော်

သတိမျိုး ...

“ဟင် .. ရောက်ပြီလား .. သိပေါင်တော် .. ကားကြို့
ကြို့သန့်လိုက်လာတာ .. ကားဆရာ တံခါးဖွံ့ဖြိုးပါဉား .. ကျုပ်
ကမဖွံ့ဖြိုးတတ်လို့”

ဆို၍ ကားပေါ်မှုဆင်းရန်ပြင်တော့ ကားဆရာကတံခါးကို
ဖွံ့ဖြိုးပေး၏။

“ကျွေးဇူးပါပါက္ခယ် နောက်တစ်ခါကြုံလည်း မင်းကားလိုက်
စီးပွားမယ် ...”

ဟုဆို၍ ဆင်းသွားသည်။ ထိုတော့မှုကားဆရာလည်း ဘွား
စမ်းမြှုပ်၏အတ်လမ်းကမဆုံးသေး၍မချင့်မရဲ့နှင့် ကမန်းကတမ်းလုမ်း
မေးသည်။

“အဘွား .. ဟိုလေ .. ဦးတောင်ကျော်တို့အမေ ဒေါ်သီး
ဘို့ပြုတဲ့နေရာနဲ့ အဲဒို့ဒေါ်သီးဘို့ရဲ့လို့ရှုက်ချက်က ဘာလဲ .. နောက်
ဒေါ်သီးဘို့က ဘာပြောသေးလဲ”

ဘွားစမ်းမြှု ကားအောက်ရောက်မှုမေးလိုက်သည်။ ကား
ဆရာအမေးကြောင့် ခြေလျမ်းတန်းသွား၏။ နောက် မျက်မြှောင်ကြုံ
သွား၏။

“အေး .. မင်းလို့အမေးမျိုး ဦးတောင်ကျော်တို့ကလည်း
မေးတာပါပဲ”

“ဘာတဲ့လဲ ဟင် .. ဘာတဲ့လဲ .. သူလျှို့ဝှက်ချက်က ဘာတဲ့
လဲ .. ဒေါ်သီးဘို့ ဘာပြန်ပြောသွားသေးလဲ”

ကားဆရာက သိလိုစိတ်ဖြင့်တရာစပ်မေး၏။ ဒါကို ဘွား
စမ်းမြှုက ကားဆရာဘက်လှည့်ပြီး ...

“ဒေါ်သီးဘို့က .. သတိလွှတ်တစ်ချက်မလွှတ်တစ်ချက်နဲ့

တော်ဝန်ပြုမှတ်စွာရှိ

နှစ်ပြည့် မူရမိန္ဒ

ဗလဲဗတ္ထွေးပြောသွားတယ်... မျက်ရည်တွေလည်းကျလို့... ငယ်
နှစ်ကမျိုးသိပ်လာခဲ့ရတဲ့ဘဝကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေလားမှမသိ
ဘာ... အင်း... ဘာတဲ့... အမောက်၏ ရွှေပန်တွေ မူခိမ်းကျင့်ခဲ့တဲ့
နေရာတွေပြတာပါကွယ်... ဒါအမောရဲ့ တစ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ
တဲ့... လက်ထောင်ပြတာက အကြိမ်ရေလား အရေအတွက်လား
မသိပါဘူး... ဦးတောင်ကျော်ပြောတာပဲ..."

ဟုဖြေဖြိုးသည့်နှင့် သူသားတင်မောင်၏အခေါင်းနောက်
လမ်းလျှောက်လိုက်ဘာ ...

"သွားတော့ တင်မောင်ရေး... သွားတော့... လူဘဝမှာ
ကိုယ်ရွှေ့ချင်တဲ့ မိန်းမလည်းရဲ... ကိုယ်သောက်ချင်တဲ့ အရက်လည်း
တဝေသောက်ပြီး သေလိုက်တဲ့မှင်းဘဝဲကောင်းပါတယ်... နှင့်သော
တော့ဝါလည်းမပိုဘူး... နှင့်အစ်ကိုလည်းမပိုဘူး... နှင့်ညီလည်း
မပိုဘူး... ဟိုကောင်မ လှအေးသာ ..."

"နှင့် သားတွေအတွက်တော့ မပူနဲ့... လှအေးနောက်လင်ယူ
ရင် နောက်လင်လုပ်ကျွေးလိမ့်မယ"

Gရောင်က ဆိပ်ဖလူးယင်ကိုင်း
ဖျားတချို့ကိုနမ်းရှိကိုနေပြီ။ လေတိုက်
၍ သစ်ပင်လှုပ်လိုက်တိုင်း သူမ၏
ကျော်ဖြင့်ကို နေရောင်ခေါ်ပြီ။
“ဒီဘက် နည်းနည်းခွဲလေ
ပူမှာပေါ့”

သူမဘာမှု ပြန်မပြော . . နေ
ရာလည်းမခွဲ။
“ခွဲလိုပြောနေတယ် မဟုတ်
လား”

သူမ ဘာမှုပြန်မပြော။ တစ်

ဖက်သို့လျည့်သွား၏။ အတောကလေးကြာမှ တကယ်ပူးမှန်းသိမှ
နေရာရွှေလာ၏။ ပြီးနောက်အကြောင်းမဲ့သစ်ပင်ပေါ်မော်ကြည့်ရင်း
“ဒီမာလကာသီးတွေကြီးလား”

ဟု မဆီမဆိုင်မေး၏။

“ကြီးတာပေါ့ . . အဲ . . ဒါပေမယ့် ဒီရာသီမှာတော့ မဟုတ်
ဘူး . . ဆောင်းဦးပေါက်လောက်မှကြီးတာ . . ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမခေါ်မည်၏။ ကျွန်တော်က သူကိုင်း
ကြည့်ရင်း . .

“အခုံ အဖေနှံနေလား . . . အမေနှံနေလား”

သူကျွန်တော့ကို စိတ်မရှည်ဟန်နှင့်ယျတ်ခနဲ့ဝေကြည့်ပြီး

“အမေက မန္တလေးမှာပါဆို . . ”

“သော် . . ဟုတ်သား”

“ပြောထားရင် ဘာမှမမှတ်မိဘူး”

သူမ ကျွန်တော့ကိုအပြစ်တင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ရယ်၍
သာနေလိုက်သည်။ မှတ်ဉာဏ်မကောင်းတာ ဘယ်လို့မှပြပြင်၍မရ။

“အခုံ . . ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ . . အမေကို သွား
ပြန်ခေါ်မှုလားပဲ”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မဖြစ်မဲ့ သူမကိုလည်း တစ်ယောက်
တည်းခဲ့ရေးမသွားစေချင် . . ။ ထိုကြောင့် . .

“ဘာကြောင့် အမေကိုသွားပြန်ခေါ်ချင်ရတာလဲ”

သူမကျွန်တော့ကို ပြန်ဝေကြည့်သည်။

“အခုံ ကိစ္စအဖေမှားတယ် ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော် မျက်မျှောင်ကြတ်လိုက်မိသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးနော် . . ညီမလေး . . . ပြဿနာတစ်ခု

မြတ်ကြောင်း

မှာ ရွှေထောင့်တစ်ခုတည်းက တရား
သေမြင်ပြီး ကောက်ချက်ချလိုမရဘူး
.. ရွှေထောင့်ပေါင်းစုံက ကြည့်ပြီးမှ
ဘယ်သူမှန်တယ်.. ဘယ်သူမှားတယ်”

“အောင် .. ပြဿနာတစ်ခု
ဖြစ်ပါတယ်ဆိုမှ ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်
ဆိုတာကိုယ်မြင်နေရပြီပဲ .. အပင်
ပန်းခံပြီး ဘာလိုထောင့်ပေါင်းစုံက ပြန်
ကြည့်နေရမှာလ .. ”

“ဆိုလိုတာက အမြင်ချင်းမ
တူနိုင်ဘူးလေကွာ .. . ကိုယ်မြင်တာ
ကတစ်မျိုး .. . သူ့ဘက်ကမြင်တာကြုံ
နေရတာကတစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့
အကြောင်းရှိမှုအကျိုးဖြစ် လာသလို
အကျိုးဖြစ်လို့ အကြောင်းကမြောက်
မြားစွာရှိမှာပဲ .. ဒါကြောင့်ပြဿနာ
ရဲ့ အရင်းအမြစ်ကိုတည်ပြီး ထောင့်
ပေါင်းစုံက ကြည့်ဖို့လိုတယ်လိုပြော
တာ”

“ပြဿနာကတစ်ခုတည်း
ဘယ်လိုထောင့်ပေါင်းစုံကကြည့်မှာလ
.. က .. ရှင်းပါဌီ”

ကျွန်ုတ် သက်ပြင်းချလိုက်
မိသည်။ ပြဿနာတစ်ခုကိုထောင့်

ပြဿနာကတစ်ခုတည်း
ဘယ်လိုထောင့်ပေါင်းစုံက
ကြည့်မှာလ ..
က .. ရှင်းပါဌီ

ပေါင်းစုကမြင်တတ်သောအကျင့် သူမှုံးမရှိသေး။ ထိုကြောင့် တစ်ခု
လုပ်ဖိုင်း အဆီးဆုံးအခြေအနေအပေါ် သာ သုံးသပ်နေခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်မြင်ပါက ပင်စည်နှင့် မည်သို့အကိုင်းအခက်
ထွက်လာသည်ကိုစဉ်းစားတတ်၍၊ အကိုင်းအခက်နှင့် ပင်စည်
ဆက်စပ်ပုံကို သူမမစဉ်းစားမိခြင်းသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အမှန်တော့ ဘယ်အရာမှာမဆို ရှုထောင့်ပေါင်းများစွာက
ယဉ်တွဲစဉ်းစားတတ်ရပေလိမ့်မည်။ ကွွန်တော်ဆိုရင်ရော ...

ခေါင်းမေ့ကြည့်မိသည်။

နေကတော့ မြင့်နေပြီ ...

၅၇

ကတော့ မြင့်နေပြီ။
ဘွားစမ်းမြတ္တုဒိမ်ခေါင်မိုး
ကြားမှနေ၍ နေရောင်ဒိမ်ထဲထိ မ
ရောက်ရောက်အောင် တိုးဝင်လာ
သည်။ ဘွားစမ်းမြဲ့စကားပိုင်းက လူ
စည်ကားနေပြီ။

“ဒီလို .. မသေးရဲ့ .. အဲဒီ
နေမှာ .. ငါကဆုံးသွားတဲ့ တင်မောင့်
သမီးပူဇူးမနဲ့ သန်းရိုသမီးကျောက်
ပေါက်တို့ ကစားနေတာကို ထိုင်ကြည့်
နေတာ... နေကလည်းသာတော့

နှစ်ပိုင်း မြတ်မြတ်မြတ်

ကလေးနှစ်ကောင် လမ်းမှာဆောပါစေပေါ့နော် .. သန်းခိုက်လည်း
အနောက်မှာပြောင်းဖူးပြုတ်နေတော့မအားဘူးပေါ့ .. အဲဒါနဲ့
ကလေးနှစ်ကောင်ကို ငါပဲထိုင်ကြည့်နေရတာ .. .”

“မကြည့်လိုလည်းမဖြစ်ဘူး .. သန်းခိုသိုးကျောက်ပေါက်
က လူသာဝယ်တာ... လူလစ်တာနဲ့ ပူစူးမကိုအနိုင်ကျင့်တော့တာ
ပ... ခါတိုင်းဆီ တင်မောင့်သားအကြီးကောင် ပလာတူးနဲ့လွှတ်ထား
လိုရရဲ့... ဒီနေ့မှ ပလာတူးကလည်းမရှိ.. သူအမေ လျအေးအိမ်
သွားတယ်ဆိုလား... သူအဖေတင်မောင်အလှုထမင်းချက်ရှိလို
လိုက်သွားတယ်ဆိုလား ... တင်မောင်ကတော့ သူယောက်မကြီး

ရိမိုးပြောလည်းရပါတယ်

ဝတေသနပို့ဆောင်ရေးနှင့်

မြန်မာ အကျဉ်းချုပ်

ခါးထိုးသွားလေရဲ ... အဲဒို့လိုအဖြစ် ... ”

“ဟဲ ... နောင်းလောက်ကျတော့ လမ်းပေါ်မှာလူတစ်ယောက်ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ လမ်းလျှောက်လာပါလေရေးလား ... ငါကလည်း မျက်လုံးမကောင်းတော့ သဲသဲကွဲကွဲလိုမမြင်ရဘူး ... အနားရောက်မှု .. လား .. လား မောင်တင်မောင်အစောင်းမူးပြီး ပြန်လာတာလေ .. ပါးစပ်ကလည်း .. အယုတ္တအနုတ္တတွေ ဆဲလာတာ ... သူအနောက်မှာလည်း သူထောက်ပလာတူးက ခေါ်ငါးငါးလိုက်လာတယ်”

“အိမ်ရှေ့လည်းရောက်ရော .. ငါက .. ဟဲ .. သူတောင်း

စောင်ဝျံပြုမာစာအုပ်စု

စားလေး နင်အစောကြီးမူးလာပြန်ပြီလား . . . ဘာဖြစ်လို့ အယုတ္တ
အနတ္တတွေဆဲလာတာလဲ . . . ပါးစပ်က စည်းကမ်းကိုမရှိဘူး . . . နင့်
ယောက်မရော . . . ”

“ဆိုတော့ မောင်တင်မောင်က ယောက်မက ဘပေတို့
အရက်ပုန်းဆိုင်မှာကျန်ခဲ့ပြီ . . . ဆိုပြီး . . . ”

“အမေ့ချွေးမ လျအေးပေါ့ . . . ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ထမင်း
စားတဲ့ဟာကို နင့်ဖို့မချက်ထားဘူး . . . နင်ရှာထားတာ ဘယ်နှုပြား
ရှိလိုလဲဆိုပြီး ကျောက်ပြင်နဲ့ကောက်ထဲလို့ ဒီဘက်ထွက်လာတာ . . .
ပိုက်ဆာလိုပါအမော့ . . . ထမင်းလေး . . . ဘာလေးရှိရင် ကျွေး
စမ်းပါ”

“သူ့စကားကြားတော့ ငါလည်းသနားလည်းသနား . . . ဒေါသ
လည်းထွက်ပြီး . . . ”

“ဟဲ့သေနာကျလေး . . . မိန်းမရလို့ ကလေးနှစ်ယောက်
လည်းရနေပြီ . . . ဟင် . . . အခုအချိန်ထိ ကိုယ်တိုင်လက်ကြာတင်း
အောင်မလုပ်ဘဲ အိမ်ကပ်စားနေချင်တုန်းပဲ . . . ဟင် . . . ဟိုကလုပ်
ထည့်လိုက်တာတောင်နည်းသေး . . . စားချင်ရင် မီးဖို့ထဲမှာ နင့်ညီမ
ရှိတယ် . . . သူသွားပြော . . . သူကျွေးရင်စား . . . သူမကျွေးရင်အင်
နေ့”

ဆိုပြီး သူသားပောတူးကိုပါ . . .

“ဟဲ့ . . . ဟိုကောင်လေးရောစားပြီးပြီလား . . . မစားရသေး
ရင်နင့်ဒေါ်ဒေါ်ကိုပြောပြီး ဝင်စားချည်ဆိုတော့မှ နှစ်ယောက်သား
ဝင်သွားကြတာ”

“နောက် . . . မီးဖို့ထဲသန်းရှိနဲ့ ဘာတွေပြောကြလဲမသိပါ
ဘူး . . . အဲဒီမှာထမင်းစားပြီး ပလာတူးကပြန်ထွက်လာတယ် . . .

မြတ်စွဲကြပ်စောင်

မောင်တင်မောင်က . . . ”

“အမေ . . ကျွန်တော်အိပ်ချင်လို ဒီမှာပဲခဏအိပ်မယ် . . .
အိမ်ပြန်နေရင် ဟိုကောင်မနဲ့အိပ်လိုရမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုပြီးပြော
တယ် . . ငါကလည်းခေါ်သထွေကိုပြီး . . . ”

“အိပ်ရဲ့တင်မကဘူး . . . ဒီမှာပဲ သေချင်လည်းလသာသေ
ဆိုပြီးပြန်ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ပါးစိုးမှားစီးသလား မသိပါဘူးမိသေးရယ် . . . အိပ်ပြီး
အတော် ကြောတဲ့အထိ ပြန်မထလိုသွားနဲ့ကြည်တော့သေနေပြီ . . .
အဲဒါနဲ့ ငါလည်းလနဲ့ပြီး နောက်ဖေးမှာရှိတဲ့ သန်းရိုက်အော်ခေါ်လိုက်
ရရော”

၁၅ နွေးကရားတစ်အိုး၊ ရေနွေး
ကြမ်းခွက်လေးငါးခွက်နှင့် ဆီမပါ
သောလက်ဖက်ပန်းကန်တစ်ခုနား လူ
များပိုင်းထိုင်နေကြသည်။ လတ်ဖက်
ခွက်ကိုလည်း ဟိုလူအရင်စန္ဒိက်နှီး၊ ဒီ
လူစန္ဒိက်နှီးနှင့်ပြေးကြည့်နေကြ၏။ အ
တန်ကြာမှုတစ်ဗျာလုံးအောင်တာရှုပဲဟု
ခေါ်သော အပ်တာလျှော်သော မိသေး
မှုလက်ဖက်ခွက်ကိုနှိုက်ရန်ပြင်လိုက်
ခိုန်မှုဘွားစမ်းမြှုသမီးအငယ် မသန်းရှိ
က စကားစဉ်။

မူလကြောင်း

“ဒီလို မသေးရဲ့ ..”

အောင်တာရှုပ်ခေါ်မိသေး၏လက်က လက်ဖက်ပန်းကန်မ
ရောက်ဘဲ လေထဲတွင်တွန့်သွား၏။

“အဲဒီနောက ကျေပ်ကလည်း ထမင်းဟင်းချက်ပြီး မင်္ဂလာဇွဲ
ရွှေမှာ စွေးပေါ်လို့ဝယ်ခဲ့တဲ့ ပြောင်းဖူးတွေထိုင်ပြတ်နေတာ...
ပြောင်းဖူးက ဝယ်ခဲ့တုန်းကတစ်ရာဖိုးငါးဖူး... တစ်ဖူးနှစ်ဆယ်ပေါ့
ကိုယ်ပြတ်ပြီးပြန်ရောင်းရင် အနည်းဆုံးတစ်ဖူးငါးဆယ်ရေယ်ဆုံး
တော့ အသားတင်တစ်ဖူးသုံးဆယ်မြှတ်မယ်ဆိုပြီးပျော်နေတာ”

“ဒါနဲ့ ကျောက်ပေါက်နဲ့ပူးကို အမေရာ.. အမေပဲ ခက္ခ
ထိန်းထားနှင့် ကျွန်ုမပြောင်းဖူးပြတ်လိုတိုးမယ်ဆိုပြီး အမော့ကို
ကထေးထိန်းခိုင်းထားရတာ”

“ဝယ်လာတာကလည်း အဖူးတစ်ရာဆိုတော့ မြွှေ့ရော့ခိုတ်
တစ်ခိုတ်အပြည့်... အိုးကလည်းသေးတော့ပြည်းပြည်းချင်းပြတ်
နေရတာပေါ့.. ဒါကြောင့် ကလေးလည်းမကြည့်အားဘူး... အမေ
ကလည်း ကလေးတွေလမ်းပေါ်လွှတ်ထားတယ်... လွှတ်လွှတ်လပ်
လပ်ဆောပါစေပေါ့...”

“အဲဒီအချိန်မှာမှ လမ်းပေါ်ကနေပြီး ... သေချင်းဆိုးမ..
ကာလနာမ စသည်ဖြင့်ဆဲဆိုသံကြားထဲက ထကိုမကြည့်ပါဘူး...
အစ်ကို ကိုတင်မောင်အရက်မှူးပြီး လှအေးနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး ဆဲလာမှန်း
သိတယ် ... ဖြစ်လည်းဖြစ်နေကျပါပဲ ...”

“ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ.. ကိုတင်မောင်ပဲ .. အိမ်ရွှေမှာအမေ
နဲ့ဘာပြောကြမှန်းမသိဘူး... ပလာတူးအသံကြားတော့ ပလာတူးပါ
လာမှန်းတော့သိတယ်”

“သိင်မကြာဘူး... ကိုတင်မောင် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့အိမ်

တော်ဝိုင်းမှာမျှတော်ဝိုင်း

ပေါက်လာတယ်... သူနောက်မှာမှုပလာတူးကမျက်နှာဝယ်လေး
နဲ့ပါလာတယ်... ကျွန်မကိုလည်းမြင်ရေး ... ”

“ ညီမ .. အစ်ကိုထမင်းမစားရသေးလို့ .. ထမင်းမစားရ^{www.buttercupscience.com.mm}
တာနှစ်ရက်တောင်ရှိပြီ .. ဆိပြီးလာပြောတယ်... ကျွန်မကလည်း
အလုပ်ကလည်း ရှုပ်နေချိန် သူကိုလည်းမူးမူးရှုံးနဲ့တွေ့လိုက်ရတော့
စိတ်တိုပြီး... ”

“ နှစ်ရက်ရှိမှာပေါ့ .. မိုးလင်းကမိုးချုပ် ဒီအရည်တွေချည်း
သောက်နေတာကိုး .. ငတ်တာတောင်နည်းသေး .. သွား .. ဒီမှာ
အစ်ကိုတင်ဖော်ဖို့ထမင်းပကျွန်တော့တယ်... စားချုပ်ရင် ကိုယ့်
မိန်းမကို ကိုယ်ပြန်ချက်ခိုင်း .. သွား .. ”

“ ဆိုတော့ကိုတင်မောင်ကဟီးခနဲ့ငါးချုပြီး .. ဟီး .. ငါ့မိန်းမ
လွှော်ကမကျွေးလို့ဒီရောက်လာတာပေါ့ .. ကောင်မ ငါ့ကိုနှိပ်စက်
တယ် .. ဟီး ဟီး ”

“ ဆိုပြီး ပြောသေးတာ.. သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာမှုလက်
ကြောတင်းအောင်မလုပ်ဘဲနဲ့ .. ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မလည်းသနားပြီးထမင်း
စားချုပ်ရင် ကိုတင်ဖော်ထွေတ်ချွန်ထားတာစားပစ်လိုက်တော့ ကျွန်မ
ပြန်ချက်လိုက်မယ်... ဟဲ့ .. ပလာတူး နှင်ရောစားပြီးပြီးလား ”

“ ပလာတူးကိုလှစ်းမေးတော့ ပလာတူးကခေါင်းခါတယ်...
ကျွန်မကလည်း မစားရမသေးရင်လည်းနှစ်ယောက်မျှစားလိုက်.. .
ထမင်းက တစ်ယောက်စာပဲရှိတော့တာဆိုတော့ ကိုတင်မောင်က တွေ
ဝေသွားတယ်”

“ တစ်ယောက်စာပဲ ရှိရင်လည်း ပလာတူးကိုပဲကျွေးလိုက်
တော့ .. အဲ .. သန်းချိ ငါတမင်းမစားတော့ဘူး .. ငါ့ကို ပိုက်ဆံနှစ်
ဆယ်ပဲပေးစမ်း ”

နိဂုံးကြောင်း

“ဆီပြီး လျမ်းတောင်းတယ
အဖိန့်ဆယ်ရရှင် သူကထမင်းမစား ဘဲ
ဟို အရည် သွားဆီးလီးမှာလေ...
သိတယ်မဟုတ်လား .. ဒေါသထွက်
တာလေ .. ပြောမနေနဲ့ ..”

“ပိုက်ဆံနှစ်ဆယ်တော့ မပေး
နိုင်ဘူး.. ထမင်းပဲမျှစားကြ.. ထမင်း
မလောက်ရင် ပြောင်းဖူးပြုတွေ အ
ပင်းဆီးအောင်စားသွား.. တက္ကတည်း
စေတနာကိုမရှိဘူး”

“ဆိုမှ ထမင်းကိုစားရှာတယ
ထမင်းစားတော့ လည်း သူစားတာ
နည်းနည်းပါ.. အမည်ခံသား ပလာ
တူး ကိုပဲများများကျွေးတာ.. သူက
ထမင်းနည်းနည်း... ပြောင်းဖူးပြုတ်
နှစ်ဖူးလားမသိဘူးပြီး ..”

“သန်းရီ.. ငါ့ပိုက်ထဲက
အောင့်လာသလိုပဲ .. အား .. ကျွေး
ကျွေးတဲ့”

“ကျွေးမလည်း အလုပ်ရှုပ်နေ
တာနဲ့ ..”

“ပိုက်အောင့်ရင် အိမ်ပေါ်မှာ
ခကာသွားလဲ နေပါလား... ဒီမှာလာ
နေလို့ ဘာလုပ်ပေးရမလ ..”

အဖိန့်ဆယ်ရရှင်
သူကထမင်းမစားဘဲ
ဟိုအရည်သွားဆီးမှာလေ
သိတယ်မဟုတ်လား

“ကျွန်မလည်း အောင်မိတာပေါ့နော် .. စဉ်းစားကြည့်လေ
ကျွန်မဘုက္ခက ပြောင်းဖူးပြုတဲ့ပြီးရင် သူတို့မျိုးလိုက်နှစ်သွားတဲ့ ထမင်း
ကို ကိုတင်ဖော်တွေကိုပြန်ချက်ပေးရေးမှာ .. ကိုတင်ဖော်လည်း
သူအလုပ်ပြန်လာလို့မှုထမင်းမစားရရင် ကဗျာပျက်ပြီသာမှတ် ...”

“ဘာကြာလိုလဲ .. ပြောင်းဖူးအားလုံးပြုတဲ့ပြီး တည်ထားတဲ့
ထမင်းအိုးဆူခိုန်ကျမှ ..”

“အမေက .. ဟဲ .. သန်းရီ .. သန်းရီ .. မောင်တင်
မောင်ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး”

“ဆိုတဲ့ အသံကြားတယ်... ကျွန်မလည်း ထမကြည့်နိုင်
ပေါ်”

“အို.. ဘာဖြစ်ရမှာလဲ.. သူဘာသာသူအရက်မူးပြီး သေ
နာကျနေတာနေမှာပေါ့ .. ဆိုမှ .. အမေက”

“ဟဲ .. သေနာကျတာ နို့နို့ကျတာမဟုတ်ဘူး.. ပါးစပ်မှာ
လည်း အမြှုပ်တွေ သွေးတွေနဲ့ ..”

“ဟုတ်ပါ ကိုတင်မောင်ပါးစပ်မှာ အမြှုပ်တွေ သွေးတွေနဲ့”

“ဆိုမှ ကမန်းကြတ်မှုတဲ့ ထမကြည့်တော့ ကိုတင်မောင် ..
ကိုတင်မောင် .. ခေါ်ကြည့်တော့ .. ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး .. ကို
တင်မောင် သေမော်ပြီ .. အဲဒါနဲ့ သူမိန်းမလှအေးကို ကမန်းကတ်မှု
အကြောင်းကြားရတာ”

ကြောင်း

ထက်ကစားပိုင်းမှ ဆူလဲ
သောအသံတွေကြားနေရော်။ တစ်ခုခု
အတွက် ငြင်းခုန်နေတာဖြစ်မည်။
သည်လို့ရှစ်စွဲတ်ကလေးမျိုးစွဲ ဒီလို့
ကစားပွဲမျိုးကြပါကကြားနေကျွဲ။

တစ်ကျပ်၊ တစ်ပဲအတွက်
လည်း နပန်းလုံးချင်လုံးကြသေး။ အခုံ
တော့ ခါတိုင်းထက်စာလျှင်ငြိမ်နေ
သည် ဟုပြောရမည်ဖြစ်သည်။ အ
ဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ဤရှင်ကွက်က
လေးမှုမဟုတ်သော တင်ဖော်အလုပ်

နှစ်ပိုင်း မြတ်သွေ့များ

ရှင်၏ ကားဆရာတေး ဖိုင်ခံကစားနေ၍ဖြစ်သည်။

အိမ်လေးပေါ်မှလူများကတော့ ဘာမှမကျိန်တော့သော လက်ဖက်ပန်းကန်နှင့်အေးစက်စက်ရေနွေးကို အမိပါယ်မဲ့စွာင်း ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီနောက .. အဟန့်”

ငိုသွေ့ကြောင်းမှုအေး၏အသံကြားရေး၏။ အားလုံးက သူကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“အဲဒီနောကကျိန်မကလည်း အိမ်ရှိတာလေးချက်ပြုတဲး သောက်ပြီး အိမ်ကပြင်မှာထိုင်နေတုန်း ဘိန်းမှန်ဖုတ်တဲ့ကိုအောင် သောင်းအိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားပြီးလူအေးရေး... တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလ ... နှင့်မောင်တင်မောင်ရောမေတ္တာမိပါလား.. အလုပ်သွားတယ်ထင်ပါ ... ဆိုတော့ကျွန်မလည်း ကိုတင်မောင် အကြောင်းစဉ်းစားမိပြီး သူလားအလုပ်သွားမှာ ဘယ်မှာသွားပြီးမူး ရွှေနှုန်းမသိဆိုတော့ ကိုအောင်သောင်းက မောင်တင်မောင် ဘဝနဲ့ သူတို့ဘဝကွာကြောင်း... သူကသားမယားကိုဘယ်လိုရှာကျွေး ပြောင်း... ကလေးတွေလည်း ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်ကြောင်း... အလုပ်ကပြန်လာရင်တောင် ကလေးတွေနဲ့သူတို့ရရှိပိုင်မျိုးတဲ့ ဒါမှ မဟုတ် အာလုံးကြော်ဝယ်လာပေးတတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရှိမွှမ်း ခန်းတွေဖွင့်နေတာနဲ့ကျွန်မလည်း ဘာမှရှာမကျွေးဘဲတစ်နေကုန် မူးရွှေးနေတဲ့ ကိုတင်မောင့်မျက်နှာပြီး ပြေးပြေးမြင်ပြီး ဒေါသထွေကိုနေ တာ .. အဟန့်”

မလှအေးက မျက်ရည်ပင့်သုတိလိုက်သေး၏။

“ကျွန်မမှာလည်း သူနဲ့သားပြီးကတည်းက အဖော်ဆီကရော ကိုဘခြားဆီကပါရထားတဲ့ အမွှေမြှေကလေးတွေကို နည်းနည်း

၁၀၃ အကြောင်း

နည်းနည်းခွဲရောင်းပြီးစားလာရတော့ အခုခံ့ကုန်တောင်ကုန်နေပြီ"

"ဒါကိုတောင် သင်းကဘာမှုမသိတတဲ့ဘူး အဟင့် .. တွေးရင်းတွေးရင်းစိတ်နာနေတုန်းမြှို့မြို့ သင်းကအရက်တွေမူးပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ပြန်လာတာ... သူနောက်က ပလာတူးလေးပါလာတာ အိမ်ရွှေ့နားလည်းရောက်ရော ပိုင်စိုးပိုင်နှင့်နှင့် ... "

"ဟဲ့ ကောင်မ .. ဟဲ့ကောင်မလျအေး .. အိမ်မှာဘာချက်ထားလဲ .. ငါထမင်းဆာပြီး ထည့်ကျွေး .. တဲ့ .. ကျွန်မလည်းကိုအောင်သောင်းလည်း အိမ်ရွှေ့မှာရပ်နေတုန်းဆိုတော့ "

"နှင်ကဘာရှာယေးလို့ ဘာပိုက်ဆံဖော်လို့ ငါက ဘာချက်ထားရမှာလဲ .. သွား .. အိမ်မှာဘာမှုမချက်ဘူး.. စားချင်ရင် နှင့်အမေ အိမ်နှင်ပြန်စား .. "

"လို့ပြောလိုက်တယ်.. ဒါကိုသူတဲ့ .."

"ပြောလိုက်ရင်ဒါမျိုးချည်းပဲ့.. ငါပို့မချက်ရင် နှင် ဘယ်လင်အတွက်ချက်ကျွေးနေတာလဲ .. တဲ့"

"ကျွန်မလည်း ဒေါသထွက်ပြီး .."

"ဟဲ့ အကောင် .. သေနာကျုံ .. နှင်ကလိုထမင်းချက်ရလောက်အောင် ဘယ်နှုပြားပေးထားလို့လဲ"

"ငါဘာသာငါတောင် ထဲးဝအောင်မစားနိုင်တဲ့အထဲ .. နှင့် ကိုတော့ မကျွေးနိုင်ဘူး .. သွား .. ငါရွှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွားငါလုပ်မိတော့မယ် .."

"ဆိုတော့ သူက .."

"ကောင်မ .. နှင်က ဘယ်လင်ငယ်အားကိုးနဲ့ ငါကိုခံပက်နေတာလဲ .. နှင်ကငါ့ကိုများအားလုံး .. ငါအခု ပါးတက်ချလိုက်မယ်တဲ့ .."

“ကြည့်း.. သူပြောတာလေ.. ကျွန်မလည်း ခေါ်သမထိန်း
ခိုင်တော့ဘဲ ..”

“အေး.. နှင်လိုအလေနတော့၏ ပါးအချက်တော့မခံဘူး ..
ချမှတ်းချင်ပါပဲနှင့်ကိုချုံးမှုများမျှ ဖို့ပြီးဘေးနားမှုးရှိတဲ့ သနပ်ခါးကျောက်
ပြင်ကြီးနဲ့ တိုးဆိုလွှာပေါက်လိုက်တာ ..”

“အောင်မာ .. သင်းကအမူးပါးပျော်ပြင်ကိုတော့
မထိအောင်ရောင်နိုင်သား.. ကျောက်ပြင်လည်း လွတ်သွားရော ..”

“ဟင် .. ကောင်မ နှင်ကလိုပါးယ်နဲ့ပြောတာကိုလက်ပါ
တယ်ဟုတ်လား.... နှင်လက်ပါရိုးငါလည်းလက်ပါပြီ .. သေဖို့သာ
ပြင်”

“ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာတာ.. မြန်လိုက်တာလျှစ်ခနဲ
ပဲ... မူးနောက်တောင်မထင်ရဘူး... ကျွန်မလည်း အိမ်ရွှေရေ
အလား ဘေးထောင်ထားတဲ့ အဝတ်လျှော်တူတိကြီးပြေးဆွဲပြီး ...”

“လာလေ.. သတ္တိရှိရင်လာခဲ့လေ .. ဆိုတော့ကိုတင်မောင်
က အဝတ်လျှော်တူတိကြီးမြင်တော့ နည်းနည်းရှိန် သွားတယ်...
ဝင်မလာတော့ဘူး”

“အေါ်နဲ့ ကျွန်မက .. အေး.. နှင်မလာရင်ငါလာပြီဆိုပြီး
အဝတ်လျှော်တူတိဆွဲပြီး ပြေးလိုက်မှ ...”

“အော်ပြီး သူအော်အိမ်ဘက် ပြေးပါလေရော ..”

မလှအေးက ပြောရင်း အတိတ်ကိုသတိရသွားဟန်နှင့် ငေး
နေသည်။ နောက်အိမ်အောက်က ကစားပိုင်းကိုဝေါးကြည့်သည်။ ငွေ့
ပုံတစ်ထပ်ကြီးနှင့်ပြီးနေသော ကားဆရာတေးကိုမြင်တော့ မရှိုးမရှုံး
ဖြစ်သွား၏။ သူခေါ်မှုလည်း စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်ကစားပိုင်းသွားချင်
နေပုံရ၏။ နောက်မှ မလုပ်ကောင်းဘူးထင်လို့လားမသိ။ မျက်နှာကို

မြန်မာ့ကျင်မှတ်

ထွေပြီး...

“ဒါတောင် ကိုတင်မောင်က
ဝေးဝေးပြေးမသွားသေးဘဲ ခပ်လှမ်း
လှမ်းကနေကျွန်ုင်မကို အော်ဆဲသေးတာ
.. ဒါနဲ့ ကျွန်ုင်မလည်း ...”

“ဟဲ ပလာတူး .. နှင့်အဖေ
ကိုနှင်ခေါ်သွားစမ်း .. ကြာရင်ဝါလက်
လွန်မိတော့မယ်”

“ဆိုမှ ပလာတူးက သူအဖေ
ကိုဆွဲခေါ်သွားတော့တာ”

“ပြီးတော့ ကျွန်ုင်မလည်းရော်
ချိုးတရေးတမောအိပ်ပြီးပြန်နိုးလာ
ချိန်ကျေမှ ပလာတူးကပြေးလာပြီး ..”

“အမေ .. အမေ .. အဖေ
ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး အဘွားခေါ်
ခိုင်းလိုက်တာ .. တဲ့ ..”

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်ုင်မလည်း ခါတိုင်း
လိုမှတ်ပြီး ...”

“နှင့် အဖေတင်မောင် အ
သက်ငင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့ .. ဆို
တော့ ပလာတူးက ..”

“အသက်ငင်နေတာမဟုတ်
ဘူး .. သေသွားပြီတဲ့ .. အဲဒီ
တော့မှ ကျွန်ုင်မလည်း ..”

ဟဲ ပလာတူး..
နှင့်အဖေကို နင်ခေါ်
သွားစမ်း ကြာရင်ဝါ
လက်လွန်မိတော့မယ်

“ဟင်.. သေပြီဟုတ်လား.. တကယ်လားဆိုပြီး.. ထဘိ
ရင်လျားကြီးနဲ့ ဒီအိမ်ကိုဖိနပ်တောင်မပါဘဲပြေးလာတာ .. . ဒီ
ရောက်တော့ ကိုတင်မောင်ကသေနေပြီ”

ဆိုကာ သူယောက်ရှားကို ပြန်သတိရသွားရောထဲ့ ...

“အောင်မလေး ကိုတင်မောင်ရဲ့ .. ရှင်လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ပုံလေး
ကိုပြန်သတိရပါပြီ .. ရှင်ကအစောကြီးသောစိတ်လိုက်တော့ ကျွန်ုင်မက
ဘယ်သူအားကိုးပြီးနောမျှလဲ .. . ဟို .. ”

ဆိုပြီး ပြန်စားကြီးငါလိုက်သည်။ မလှအေး၏ကျယ်လောင်
သောင့်သကြောင့် ဖို့ငါကိုမဲနေကြသော သူများအလန့်တကြားဖြင့်
မလှအေးကိုလှည့်ကြည့်ကြသည်။

မလှအေးငါသံက အခုံလတ်လတ်ဆတ်ဆုံးသွားသော
လင်ယောက်ရှားကိုသတိရ၍ ငါသလိုမိုး။ ဒါပေသည့်မျက်လုံးက ဖို့ငါး
မှာ .. .

● ● ●

ဘုရားရိပ်တော် စည်တားနေပြီ။
တစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ်မှစ၍ ငါးကျပ်တစ်
ဆယ်အထိဖြစ်နေပြီ။

ဂိုဏ်ပဲတ် နှစ်ဂိုဏ်းခွဲထားရပြီ။
လူကြီးဂိုဏ်းနှင့် လူဝယ်ဂိုဏ်း။ လူဝယ်
ဂိုဏ်းမှာတော့ ကသာဆရာကိုင်။ လူကြီး
ဂိုဏ်းတွင်တော့ ထိုတင်ဖော်နှင့်နောက်
လေးငါးယောက်သာ။ သူတို့ကတော့
လူစည်ကား အောင် တမင်ကစားပေး
နေကြဟန်ရှိ၏။ သိပ်ပြီးစိတ်ပါလက်
ပါမရှိလှကြ။

ကိုတင်ဖော် အချင်တစ်ချင်ကိုပစ်ချရင်း . . .

“အဲဒီနေ့ကဗျာ . . ဒီဘက်အပိုင်းမှာသာ ဘာမှမဖြစ်တာ..
ကျွန်တော်တို့ဆိုပါတယ်မှာ မိုးတွေတစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်ရွာလိုက်တော့
အလုပ်ကဆက်လုပ်လို့မရတော့ဘူး . . . အဲဒါနဲ့ ဘိုလပ်မြေတွေကို မိုး
လွှတ်ရာအမြန်ရွှေ့ပြီး အလုပ်ကိုစောင့်သိမ်းခဲ့ရတာ”

“နေလယ်နောင်းဆိုတော့ ကားကလည်းချောင်ပါရာ . . .
ခုနေရာတောင်ရလို့ ကားပေါ်အိပ်လိုက်လာတာ . . ကားဂိတ်ရောက်
တော့မှ . . .”

“ကိုတင်ဖော် . . . ကိုတင်ဖော် . . . ကားက ဂိတ်ဆုံးမှတ်တိုင်
ရောက်နေပြီ ဆိုပြီးလာနှိုးမှရောက်နေမှန်းသိရတယ်”

“နော်း . . ဘယ်သူလဲ စပယ်ယာက .. အောင်သွေး . .
အောင်သွေး . . ဟိုကောင်လေး”

ဆိုတော့ လူငယ်စိုင်းတွေင ထိုင်နေသောစထုံးယာအောင်
သွေးက ခေါင်းထောင်လာပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်လေး . . ကိုတင်ဖော်ကို ကျွန်တော်ပဲ နှိုးလိုက်တာ”
ဆိုပြီးပြန်ပြော၏။ထိုတော့မှ ကိုတင်ဖော်စကားကိုဆက်၍

“အေး . . အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်းအိမ်ပြန်လာတာ လမ်း
မှာ ခလုတ်တိုက်လို့ ခြေမပါကွဲသွားတယ်. . ဒီမှာကြည့်စမ်း . . ခြေမ
ကြီး . . .”

ကိုတင်ဖော် ထိုနေ့တို့ကခလုတ်တိုက်ခဲ့သည့် အက်ရာ
ကိုပြသည်။ ခြေမကို လုံခြည်စုတ်နှင့်ပတ်ထား၍အက်ရာက ဘယ်
လောက်ကြီးသည်ကိုမသိရ။

“ကျွန်တော်က အဲဒီထဲက ကျွန်တော်က နိမိတ်မကောင်းဘူး
လိုထင်မိသား . . ဒါပေမယ့်ဒီလောက်ထိဖြစ်မယ်မထင်ဘူးပေါ့နော်”

၁၄။ အကြောင်း

“အဲဒါနဲ့ အိမ်ရွှေရောက်တွေ့လည်း ပလာတူးရယ်... ပူဇ္ဈားရယ်... ကျောက်ပေါက်ရယ် ဆွဲနေတာတွေ့တယ်... ကျွန်တော် ကိုတွေ့တော့ ပူဇ္ဈားကတောင် ဘဘာပြန်လာပြီဆိုပြီးပြောသေး”

“အမော့ကိုကြည့်တွေ့လည်း အမေက အိမ်ရွှေမွှာဆေးပေါ့ လိပ်ကြီးဖွားပြီး ထိုင်နေတယ်... အိမ်ပေါ်တက်ခါနီးမှ အိမ်ထက လျအေးငါးသံကြားရတယ်”

“ထုံးစံအတိုင်း တင်မောင်နဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး လျအေးက ငိုနေပြန် ပြီပေါ့... ဒီကောင်မက မောင်တင်မောင်မကောင်းကြောင်း အိမ်မှ လာလာပြောပြီးငိုနေကျေကိုး... အဲဒါနဲ့ပဲ... အမော့ကို...”

“အမေ... ဟိုကောင်နဲ့ ဟိုတောင်မ ရန်ဖြစ်လာကြပြန်တာ လား...”

“ဆိုတော့ အမေကဆေးပေါ့လိပ်ကြီးဖွား... မျက်နှာကိုမဲ့ချွဲ၊ ပြီး... ရန်ဖြစ်ချိန်တောင်မရပေါင်တော်... တဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း အာမေစကားကြောင့် ထူးဆန်းသွားတယ် ဒါကြောင့် အဝေဒေါက့်ပဲ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်ချိန်မရတာလ”

“ဆိုတော့မှ အမေက...”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... နှင့်ညီမောင်တင်မောင်သေပြီလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မျက်လုံးပြုးပြီးအိမ်ပေါ်တက်ကြည့်တော့ ထဘီရင်လျားကြီးနဲ့ငိုနေတဲ့လျအေးတွေ့ရတယ်... မောင်တင်မောင် ကသေနေပြီ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုတင်ဖောက ဝှက်ဖတ်ချပ်ပစ်ချလိုက် လဲ။

ကြီးဂိုင်းသိမ်းတော့ ခုန်
ကကိုတင်ဖောစ်ချွေးသော ရှုက်ဖဲ့
လို ပလာတူးကြပြေးကောက်လိုက်
သည်။ထိုဖဲ့နံပါတ်ကနှစ်ဖြစ်ပြီး အနက်
ရောင်ဖြစ်ပါသည်။ ပလာတူးက အား
လုံးမြင်အောင်လှန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီနောက အဖောကသား
လို ။ ပလာတူးရေး အလျှော်မီမှ
မှာ ထမင်ချက်ရှိလိုက်ခဲ့တွေ ။ ဆို
ပြီး ခေါ်သွေးတာ”

၁၄ အကြောင်း

“အဖော်လျှိုရင် ထမင်းက အဝစားရတာကို... တစ်ခါ
ကလေဆို ဘူးမကုန်ရင်အိမ်ပြန်သယ်ခဲ့ရတယ်... ဟိုရောက်တော့
အလျှောက်မှားနေလို့တဲ့.. သားလည်း ဘာမှုမစားရဘဲ ယောက်မ
ထမ်းပြန်ခဲ့ရတယ်”

“လမ်းထိပ်ရောက်တော့အဖော် ပလာတူးအဖော်ပေတ္တာ
ဆိုင်ခဏေဝင်လိုက်ပြီးမယ်... ခဏေစောင့်နော်ဆိုပြီး ဦးဘပေတ္တာဆိုင်
ထံဝင်သွားတယ်... ပြီးတော့အရက်တစ်ပိုင်းမှာပြီး ထိုင်သောက်နေ
တယ်... သားကတော့အရက်ဆိုင်ဝမှာပဲ ယောက်မပြီးကိုကိုင်ပြီး
ထိုင်စောင့်နေတယ်... အဲဒို့အချိန်မှာ သားတို့နဲ့ကစားဖက် မောင်တဲ့
နဲ့ချက်မ ဂေါ်လီရိုက်ရင်းရန်ဖြစ်ပြီးထိုးနေကြတာ... ဘယ်သူမှုလည်း
မဆွဲကြတူး... ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြတယ်... ဆိုင်ထဲမှာလည်း
ဦးကွွန်ငွေးရယ်... ဘကြီးစိန်ပေါ်နဲ့နောက် နှစ်ယောက် သုံးယောက်
လောက်ပဲရှုတယ် ... နည်းနည်းကြာတော့အဖော် ...”

“ပလာတူး ဗိုက်ဆာနေပြီးလား ဆိုပြီးလျမ်းမေးတယ်... သား
ကခေါ်းညီတိပြုတော့ ...”

“ရွှေ့ ... ဒီမှာသံပုရာသီးတစ်စိပ်စားထဲးလိုက်လို့ပြော
ပြီး... သူအရက်နဲ့မြည်းနေတဲ့ သံပုရာသီးစိပ်ကိုဆားနဲ့တို့ပြီးပေး
တယ်... သူစားပွဲပေါ်ကြည့်တော့ အရက်နောက်တစ်ပိုင်းပြစ်နေ
ပြီ”

“သားလည်း သံပုရာသီးစိပ်ကလေးကိုင့်ပြီး ဆိုင်ရွှေ့ပြန်
ထွက်ထိုင်ပြီး မောင်တဲ့နဲ့ချက်မ ဂေါ်လီရိုက်တာကိုပြန်ကြည့်နေတယ်
မောင်တဲ့နားထင်ကဖူနေပြီး ချက်မ မျက်စိတစ်ဖက်ညီနေတယ်”

“ကြည့်နေ... ကြည့်နေရင်းနဲ့ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး...
ဆိုင်ထဲကြီးဘပေ အဖော်ဆုံးနေတာကြားရတယ်”

“ဟေ့ကောင် တင်မောင်တဲ့.. မင်းငါဆိုင်မှာ .. အကြွေး
သောက်တာများလျှပြီ.. မင်းအကြွေးတွေ ဘယ်တော့ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ
လဲ... အခု ငါအကြွေးထပ်မရောင်းတော့ဘူး .. တဲ့”

“အဖောကလည်း ...”

“ကိုဘပောရာ.. တဲ့.. ကျွန်တော့အကြွေး ကျွန်တော်ကြော
အောင်ပြန်ဆပ်မှာပါ.. အခုလည်းနောက်ထပ်နှစ်ဆယ်ဖိုးထဲ”

“အဖောကားကို ဦးဘပောက .. မလိုချင်ဘူး.. မင်းနောက်
ထပ်လိုချင်ရင် မင်းယောက်မကြီးထားခဲ့ .. ဆိုပြီး သားလက်ထဲက
ယောက်မကြီးကိုလာဆွဲသွားတယ်”

“အဖောက တောင်းပန်ပါတယ်ကိုဘပောရာ.. ကျိုးယောက်
မ ကိုတော့မလုပ်ပါနဲ့.. ကျိုးက ဒါလေးနဲ့ပဲလုပ်စားနေတာဆိုတော့
ကိုဘပောက ..”

“ဟေ့ကောင် တင်မောင်.. ငါက မင်းယောက်မယူထားတာ
သိမ်းထားတယ်လိုပဲသဘောထား.. မင်းအလျှော့ချိတဲ့နေ့ကျောင် အချိန်
မရွေးပြန်လာယူဝါပြန်ပေးမယ်.. အေး.. ဒါပေမယ့် မင်းငါအကြွေး
မဆပ်မချင်းတော့ ဒီယောက်မင်းသိမ်းရမှာပဲ.. တဲ့.. ဆိုင်ထဲက
လူတွေက အဖော်ဂိုဏ်းရယ်ကြတယ်”

“တင်မောင်က ယောက်မကိုနတ်လိုကိုးကွယ်တဲ့ကောင်...
အခု နတ်ကြိုက်တဲ့အရက်မကြာ့နဲ့ ယောက်မကြီးပေါင်ပြီ .. ဟား
ဟား”

“အဖောကလည်း ဘာမှုပြန်မပြောဘူး.. ဦးဘပေချေပေးတဲ့
အရက်နှစ်ဆယ်ဖိုးသောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်.. လူကလည်းယိုင်
ထိုးယိုင်ထိုးဖြစ်နေပြီ... သားလည်းအဖော်နောက်ကပဲလိုက်ခဲ့တယ်

မြတ်အကြောင်း

ဂိုဏ်လည်း တော်တော်ဆာနေပြီ..

ဒါကိုအဖော်ည်းသိပုံရတယ်”

“ပလာတူး အိမ်ပြန်ထမင်း
စားကြမယ်.. ဆိုပြီး သားကို လှမ်း
ပြောသေးတယ်”

“အိမ်လည်း ပြန်ရောက်ရော
အိမ်ပေါ်မှာ အမေနဲ့ဘိန်းမှနဲ့ဖုတ်တဲ့
ဦးအောင်သောင်းကိုတွေ့တယ်.. ဦး
လေးဦးအောင်သောင်းက အမေ့ကို
ကောက်ခြောဆဲပေးနေတယ်... အဖော်
ဘာမမပြောသေးဘူး... ဒီအတိုင်း
ကြည့်နေတယ်... အမေနဲ့ဦးလေး
ဦးအောင်သောင်းကလည်း အဖေ့ကို
ကြည့်နေတယ်.. အတော်ကြာမှအဖော်
ကဲ ...”

“လျေား... ဝါတိုထမင်းဆာ
လို့... ထမင်းထည့်ကျွေးစမ်းပါ...
ဆိုပြီးပြောတယ်... ဒါကိုအမော်”

“ဟဲ့ မသာ... နှင်ကငါ့ကို
ဘယ့်ဖြူးပေးထားလို့ ငါကနှင့်ကို
ထမင်းထည့်ကျွေးရမှာလဲ... သွား...
သွား... စားချင်ရင် ကိုယ့်အမေအိမ်
ကိုယ်ပြန်စား... ဆိုပြီးပြောတယ်...
ဒါကိုအဖော်သားကိုလှည့်ကြည့်ပြီး..”

အိမ်လည်းပြန်ရောက်ရော
အိမ်ပေါ်မာ အမေနဲ့ဘိန်းမှနဲ့
ဖုတ်တဲ့ ဦးအောင်သောင်း
ကိုတွေ့တယ်..”

နင်ဝါဘိမကျွေးချင်ရင်လည်း ငါသားကိုတော့ ကျွေးလိုက်ပါဟာ ..
သူခမှာ မနက်ထဲကဘာမှုမစားရသေးဘူး .. ဆိုတော့အမေက
ထိုင်လျက်နဲ့ ခါးပေါ်လက်ထောက်ပြီး..”

“ဟင် .. ခွေးမျိုး .. နင်လည်း နှင့်အဖေနောက်ခွေးလို
တကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့ကောင် .. ဘာမှုအသုံးကျတဲ့ကောင်
မဟုတ်ဘူး.. သွား.. သွား.. မကျွေးနိုင်ဘူး”

“ဆိုပြီး မောင်းထုတ်တယ်.. အဲဒိုတော့မှ အဖေက နည်း
နည်း စိတ်တို့သွားတယ်ထင်တယ်”

“ဟင် .. ပြောလိုက်ရင်ဒါမျိုးချည်းပဲ.. နင်ဝါဖို့ မချက်
ရင် ဘယ်လင်ငယ်အတွက် ချက်နေတော်”

“ဆိုတော့ အမေကလည်း ..”

“ဟေ့အကောင် .. ငါက ထမင်းချက်ရအောင် ဘယ်နှုပြား
ပေးထားလိုလဲ .. ငါဟာနဲ့ငါ ကျွေးချင်တဲ့လူကျွေးမယ် နင်နဲ့ဘာ
ဆိုင်လဲ .. ဆိုပြီးပြန်ပက်တယ်.. အဖေကလည်း စိတ်တို့သွားပဲ
ရတယ်”

“ကောင်မ .. နင်ကဘယ်လင်အားကိုးနဲ့ခံပက်နေတာ
လဲ.. နင်ကဝါကိုများအားလုံး .. ငါ ပါးတက်ချလိုက်ရ .. ဆို
တာနဲ့အမေက ..”

“အေး .. နင်ဝါးချထာတော့မခံဘူး.. ငါပဲ နှင့်တို့ချမှာ”

“ဆိုပြီး ဘေးနားကကျောက်ပြင်ကြီးနဲ့ပစ်လိုက်တာ အဖော့
နံကြားကို အွွှတ်ခနဲ့မှန်တယ်.. အဖေ ဒူးညွှတ်ပြီး လဲမလိုဖြစ်သွား
တယ် .. ပြီးတော့ပါးစပ်ကလည်း ..”

“ကောင်မ .. ငါပါးစပ်နဲ့ပြောတာ နင်ကလက်ပါတယ်ဟုတ်
လား.. ဆိုပြီး ပြောရုံရှိသေးတယ်.. အမေကလက်ပါရုံမက

မြတ်အကြောင်း

ဘူး.. နှင့်ကိုအသေသတ်မှာ”

“ဆိုပြီး ရေစည်ဘေးထောင်ထားတဲ့ အဝတ်လျှော်တူတိတ္ထီးနဲ့
ကတော်.. ကတော်ခနဲပြေးနိုင်တာ.. အဖောကသူတုတ်ကိုလက်
နဲ့ ကာရွှေ့ရင်း ... ”

“လျအေး .. မလုပ်နဲ့ .. လျအေး”

“ဆိုပြီးအောင်တယ်... နောက်မခံနိုင်တော့လို့ထင်တယ် ..
အဘွားအိမ်ဘက်လျည်ပြေးတယ်... အဖောကိုကြည့်ပြီး ဦးလေး
ဦးအောင်သောင်းက ... ”

“ဟား ဟား .. လျအေးတို့လက်သံကပြောင်ပါ.. ကိုယ်
တော် လျအေးလက်သံမြည်းကြည့်ချင်ပြီ .. ဟီး ဟီး ဟီး”

“ဆိုပြီးပြောတယ်... ဒါကို အမောက ... ”

“စိတ်ချု.. ရှင်တိုးလည်းကျပ်လက်သံမြည်းစမ်းရမယ်..
ကြပ်ကြပ်သတိထားလို့ပြောပြီး နှစ်ယောက်ရယ်နေကြတယ်”

“အဖောကတော့ ခပ်ဝေးဝေးကိုပြေးဖြီးမှ အမောက်လျည်လို့
အောင်ဆဲနေသေးတယ်.. အမောကတော့ ဦးအောင်သောင်းနှိပ်ပေး
တာပြီးမဲ့ရင်းပြုးနေတယ်.. နောက်ကြာတော့အဖောကလည်း မပြော
နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်.. အဘွားအိမ်ဘက် ပိုက်တလေးနှိပ်ပြီး
ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့လမ်းသွားတယ်”

“အိမ်ရှုံးရောက်တော့ အဘွားက .. ”

“သူတော်းစားလေး .. နှင်အစောကြီးမူးလာပြန်ပြီလား
ဘာဖြစ်လို့ အယုတ္တ အနတ္တတွေဆဲလာတာလ .. ပါးစပ်က
စည်းကမ်းမရှိဘူး”

“ဆိုပြီးပြောတယ် ဒါကိုအဖောက .. ”

“အမောကျွေးမလှအေးပေါ့ .. ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ထမင်းစား

တော်ဝါပြီးစာအုပ်စိုက်

နှစ်ပြည့် မူရမိန္ဒ

တဲ့ယာကို နင့်ဖို့ချက်မထားဘူး.. နင်ရှာထားတာဘယ်နှုပြားရှိလို
လဆိုပြီး ကျောက်ပြင်နဲ့ကောက်ထူလို ဒီဘက်ထွက်လာတာ .. အား
ကျောက် .. ကျောက် .. ပိုက်နာလိုက်တာ ထမင်းလေးတော့ကျွေးပါ
အမေရာ .. ”

“ဆိုပြီးပြောတယ် .. အဖော်ကားကိုအဘွားက .. ”

“ဟဲ .. သေနာကျလေး .. မိန်းမယူလို ကလေးနှစ်ယောက်
တောင်ရနေပြီ .. ဟင် .. ကိုယ်တိုင် လတ်ကြောတင်းအောင်မလုပ်
ဘဲ မိဘအိမ်ကပ်စားချင်နေတုန်းပဲ .. ဟိုကလျပ်ထည့်လိုက်တာ
တောင်နည်းသေး .. စားချင်ရင် မီးဖို့မှာသန်းရှိရှိတယ်... သူပြော
သူကျွေးရင်စား .. သူမကျွေးရင် အဝတ်နေ .. ”

“ဆိုပြီး သားဘက်လှည့်ပြီးတော့ .. ”

“ဟဲ .. ဟိုကောင်လေးရော စားပြီးပြောလား .. မစားရသေး
ရင်နင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့ပြောပြီးဝင်စားချည် .. တဲ့ ”

“အဖော်သားကို မီးဖို့ခံ့သွားတယ်.. မီးဖို့မှာကဒေါ်ဒေါ်
ရိုက ပြောင်းဖူးပြုတယ်”

“ညီမ အစ်ကိုထမင်းမစားရသေးလို .. ထမင်းမစားရသေး
တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ.. အဖော်ကားလည်းကြားရောဒေါ်ဒေါ်ရိုက”

“နှစ်ရက်ရှိမှာပေါ့ .. ဟိုအရည်တွေချည်းလှည့်ပတ်သာက်
နေတာကို .. သွား .. မီးမှာ အစ်ကိုတင်ဖောတွေက်ပဲရှိတယ်..
စားချင်ရင် ကိုယ့်မိန်းမကိုပြန်ချက်ခိုင်း”

“ဒေါ်ဒေါ်ရို့စကားလည်းကြားရော .. အဖော် ဟီးခနဲ့
ချုပြီး .. ”

“ငါ့မိန်းမလှေအေးမကျွေးလို ဒီရောက်လာတာပေါ့... ဒီ
ကောင်မ ငါ့ကိုနှစ်စက်တယ် .. ဟီး .. ဆိုပြီးငါ့ချလိုက်မှုဒေါ်ဒေါ်ရို

မြန်မာ့ကျင်းမွှေး

လည်း သနားသွားတယ်ထင်တယ်”

“ငိုမနေနဲ့ .. အစ်ကိုထင်ဖော်တွေကိုရှိတာမျှစား .. ဟိုကောင်လေးရော့ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား .. လာ .. ဒီမှာလာစား”

“ဆိုပြီး ထမင်းအိုးချေဖော်တယ် .. နောက် ပေါ်တစ်ကဲလော်ကိုရေဖော်ပေးတယ်”

“သားကတွေ့ စားတာပဲ.. ဖေဖေကတွေ့ စားမဝင်ဘူးထင်တယ် လက်တွေတုန်ပြီး ကြိုတွေထိုးနေတယ် ထမင်းကိုတစ်လုတ်... နှစ်လုတ်လောက်စားပြီး ...”

“သနားရှိ ငါထမင်းစားမဝင်ဘူး ပြောင်းဖူးတစ်ဖူးလောက်ကျွေး”

“ဆိုပြီး တောင်းတယ်.. ဒါကို ဒေါ်ဒေါ်ရှိက ..”

“အလိုတော် ... ထမင်းလည်းစား ... ပြောင်းဖူးလည်းစား ဆိုမလွှန်ဘူးလား”

“ငါ ထမင်းမဝင်လိုပါဘယ်”

“အဲဒါနဲ့ဒေါ်ဒေါ်ရှိက ရောင်းလို့မရတဲ့ ပြောင်းဖူးအပျက်တစ်ခုကိုပစ်ချေပေးပြီး ...”

သားကတွေ့ စားတာပဲ
ဖေဖေကတွေ့ စားမဝင်ဘူး
ထင်တယ် လက်တွေတုန်ပြီး
ကြိုတွေထိုးနေတယ်

“မို့ ... ဆို ... ဆိုပြီးပေးတယ်.. ဖေဖော ပြောင်းဖူး
လေးစားပြီး .. ”

“သန်းရှိ .. ငါ့ပိုက်ထဲက အောင့်အောင့်နေသလိုပဲ .. တဲ့
ဒါကိုခေါ်ခေါ်ရှိက ... ”

“ပိုက်အောင့်တာ ကျွ်ကဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ .. ကိုယ့်ဘာ
သာကိုယ်သွားအိပ်နေချည်လို့ပြောတယ်”

“ဖေဖော ပိုက်ကအေးနှိုင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတယ် ...
သားထမင်းစားပြီးပြန်ထွက်လာတော့ ဖေဖောအာတဲ့ ဟိုလိုနဲ့ ဒီလိုနဲ့
ဖြစ်နေတယ်... သားလည်း ပူစ္စားတို့ ပေါက်ကျော်တို့နဲ့ ကစားပြီး
သိပ်မကြောဘူး ... အိမ်ထဲက အေားချုပ်အောင်သံကြားရတယ်”

“မောင်တင်မောင်သေပြီ ... တဲ့ ... ခေါ်ခေါ်ရာလည်း
ပြောတယ်... အစ်ကိုတင်မောင်သေပြီ ... ဒုက္ခပေးမယ့်လူတစ်
ယောက်တော့ လျှော့သွားပြီပေါ့... အဘတင်ဖောလည်းပြောတယ်
တင်မောင်သေပြီ ဒီအိမ်ကို အမွှဲ့စရာ ငါ့သန်းရှိပါကျွန်တော့တယ်
တဲ့”

၆၃

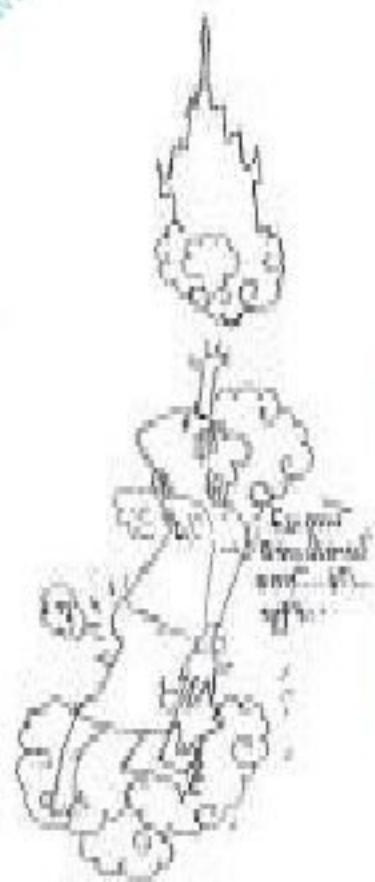
ရောင်က ဆိတ်ဖလူးဝင်
ပေါ်မှုနေ ကွက်ထိကွက်ကြား ဖြာကျ
နေပြီ။ သူမတတ္တေ ဟိုဘက်ဒေလိုက်
ခီဘက်ဒေလိုက်လုပ်နေရာမှ နာရီကို
ပန့်ကြည့်ရင်း ...

“ပြန်တော့မယ် ...”

သူမ၏စကားကို ကျွန်တော်

က ...

“ပြန်တော့မှာလား ရောက်
တာသိပ်တောင်မကြာသေးဘူး”

နှစ်ပြည့် မူရမိန္ဒမာ

“ဟင့်အင်း .. မရတော့ဘူး။
ကျောင်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာ။
ခက္ခနာရင် အစ်ကိုကဖုန်းဆက်ပြီး
လာကြိုတော့မှာ ... အဲဒီအမီသွား
ရမယ်လေ ..”

ဆိုပြီး မတ်တပ်ထရပ်သည်။
ပြီးတော့ သူတို့ယူပြန်ပြီး ဟိုင်းကြည့်
ဒီငဲ့ကြည့်လုပ်၏။

“ကိုယ်လိုကိုပိုးမယ်လေ”
သူမက ခေါင်းရမ်းရင်း ..
“မပို့နဲ့ .. မပို့နဲ့ .. အစ်ကိုနဲ့
သွားရင်ကြာလိမ့်မယ်။ ညီမလေး
ဘာသာ လမ်းထိုင်က ကားငှားသွား
တော့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း လမ်းထိုင်ပဲ
လိုက်ပို့တော့မယ်”

သူမခေါင်းညီတိသည်။
ခနောက်နဲ့ခနောက်နဲ့ ခြောက်လမ်း
ကလေးကို သူမခေါက်ဖိနပ်နှင့် အသေ
အချား နှင်းလျှောက်နေရင်းမှု ..

“အဲ ..”
ဟူသော အာမေးခိုတ်သံနှင့်
အတူ ကျွန်ုတော့လက်မောင်းကို အ
ထိုင်တလန့်လာကိုင်သည်။

မြန်မာ့ကျင်းမွှေး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ဘာတွေ
လို့လဲ ..”

ကျွန်တော်အမေးကို သူမက

“ဟိုမှာလေ... တီကောင်

သေးသေးလေး လန့်သွားတာပဲ ...”

ကျွန်တော်ပြုးလိုက်မိသည်။

သော်.. တီကောင်မြင်တာတောင်လန့်

ခုံင်နေသည့် ကောင်မလေးပါလား။

ကျောက်လမ်းမ ရွေးဆိုင်တန်းဘက်

ဖြတ်တော့သူမက ကျွန်တော်နှင့်ခင်

ခွာခွာလျှောက်ရင်း မကျောနပ်ဟန်ဖြင့်

“အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုဆီ

မလာချင်တာပေါ့”

ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော် သာ
မျက်မျှောင်ကြတ်ရင်း ..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဟိုမှာလေ... သူများတွေ
ဂိုင်းကြည့်နေတာ...”

ကျွန်တော်မမြင်ပါ။ သူမက

မြင်ပါသည်။ အမျှန်တော့ ကျွန်တော်

နှင့်တွဲလျှောက်၍ သူမကိုကြည့်တာ

မဟုတ်။ ဒီနားမှာမဝတ်နိုင်တဲ့ မဝတ်

တတ်တဲ့အကောင်းစား ထုတ်စုံပြီးပြီး

ပြောင်ပြောင်တွေဝတ်လာ၍ လိုက်

ဒီနားမှာမဝတ်နိုင်တဲ့
ဝဝတ်တတ်တဲ့အကောင်းစား
ဝတ်စုံပြီးပြီးမြင်ငြားမြင်ငြားတွေ
ထုတ်ယျာဉ်ပိုက်ကြည်ကြခိုးသာ

ကြည့်ကြခြင်းသာ။

လမ်းထိပ်ရောက်တွေ တက္ကဖီတစ်စီးကို အခန့်သင့်တွေ၊
သည်။ သူမက ကားဆရာကို သွားမည့်နေရာပြော၍ ကားပေါ်တက်
ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“သွားတွေ့မယ် .. ဥက္ကရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီး”

ကျွန်တော် ခေါင်းညီတ်ပြုလိုက်သည်။ သူမကို သယ်ဆောင်
သွားသော ကားကလေးက တဖြည့်ဖြည့်နှင့်အော်သွားလေပြီ။

အော်သည် မော်တော်ကားဖြစ်ပါက သူမအော်တွေ့ကို
စီးနှင်းသွားခြင်းသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကတွေ့ သံသယဖြစ်
ဖွှုတ်မရှိသော လမ်းမကြိုးပေါ်ရပ်ကျွန်ရမဲ့ ...

လောကြီးတွင် သူမကဲ့သို့ ခံစားလွယ်တတ်သော သူများ
အတွက် အလွမ်းအတ်မည့်မျှရှိနေမည်ကို ကျွန်တော်မခန့်မျှန်းတတ်
ပါ။ နေတတ်နေသော သူများအတွက်ကတွေ့ ဘယ်အချိန်မဆို ..

နတ်ပြည့်၏ နံနက်ခင်းသာ ...

လည်ခွဲမီသွေးတရားသံတွေ
ဝေနေလေပြီ။
ရေစက်ကလေးများကျသံနှင့်အတူ
အမျှဝေသံက စည်စည်ကားကား။
ထိုအထကမှ ထူးထူးမြားမြား
ကြည်ကြည်မြေမြေ ကြားနေ ရသံကတော့
“သွားတော့သွားရေ . . .
သွားတော့ . . .။ လောကမှာ ကိုယ်
လိုချင်တဲ့မိန်းမလည်းရ။ ကိုယ်ဖြိုက်
တဲ့အရက်လည်း တဝေသာက်ပြီး

သေပစ်လိုက်တဲ့ မင်းဘဝပအေးပါ တယ်ကွယ် .. ”

“နိုင်သေတွေ ငါလည်း မင့်ဘူး။ နိုင်အစ်ကိုလည်း မင့်ဘူး။ နိုင်ညီမလည်း မင့်ဘူး။ ဟိုကောင်မ လှအေးသာင့်ချင်ယောင်ဆောင် သွားတာ။ ကျက်သရေကိုတဲ့ရော”

“နိုင် သားနှဲသို့တွေအတွက်စိတ်ချကွယ့်။ လှအေးကိုလည်း မပူနဲ့ .. သူနောက်လင်က လုပ်ကျွေးလိမ့်မယ် .. ”

“ဒီတစ်ခါတွေ ငါသားတင်မောင်က ဘခြာထက်နှာတစ် ဖျား သာသွားပြီဟော။ နိုင်တို့နှစ်ကောင်ရဲ့ မယေးအလိမ္မာတဲ့ကြီး လှအေးလေ ဒီနေ့မှာနိုင်ရက်လည်မှာကို မနေ့ကတည်းက တင်ဖော် အလုပ်ရှင်ကားကိုမောင်းတဲ့ ဆရာတေးနဲ့လိုက်ပြောလိုဟော .. ”

“ဘိန်းမျှနဲ့ဖုတ်တဲ့ အောင်သောင်းကတွေ ဘာကြောင့်ရယ် မသိပေါင်။ မျက်နှာကြီးကိုရှုံးမဲ့လို့။ အေးလေ ..

ဒါတွေ ငါသားတင်မောင်နဲ့မှု မဆိုင်တွေ တာ။ ငါသားခမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့မိန်းမ လည်းယူ

အမျိုးအကြောင်း

တိုယ်ခြုံက်တဲ့အရက်လည်း တစ်သောက်ပြီးအပြီး သေပစ်လိုက်ပြီး
... မင်းဘဝပဲ အားကျေသကွယ့် ... ”

“နှင်သေတော့ ငါလည်း မငိုဘူး။ နှင့်အစ်ကိုလည်း မငိုဘူး။
နှင့်ညီမလည်း မငိုဘူး။ ဟိုကောင်မလှအေးသာ ... ”

“ပြောရေးမယ တင်မောင်ရေး .. မိဘမျက်ရည်တစ်စက်
ဟာ သားသမီးဆင်းရဲ တစ်သက်တဲ့ကွယ့်”

“အခု ငါမင်းအတွက် မျက်ရည်မကျတော့ ငါသားတင်မောင်
နတ်ပြည်ရဲနဲ့နက်ခင်းမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့မြန်းရမှာပါကွယ် .. ”

“ငါသားတင်မောင်ကြီး နတ်ပြည်ရဲနဲ့နက်ခင်းမှာ ပျော်နိုင်ပါ
စေကွယ့်”

